

16th August 1963]

Clause 3.

MR. DEPUTY SPEAKER : The question is—

‘ That clause 3 do stand part of the Bill.’

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, I move—

‘ In clause 3 (a), in the proposed new clause (ii), for the expression “ sub-section (5) ”, substitute the expression “ sub-section (4) ”.’.

The amendment was put and carried.

Clause 3, as amended, was put and carried.

Clause 4.

MR. DEPUTY SPEAKER : The question is—

‘ That clause 4 do stand part of the Bill.’

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I move—

‘ In clause 4, for the expression “ sub-section (5) ”, substitute the expression “ sub-section (4) ”.’.

The amendment was put and carried.

Clause 4, as amended, was put and carried.

Clause 1 and the Preamble were put and carried.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, I move—

“ That the Madras Estates Land (Reduction of Rent) Amendment Bill, 1963, as amended, be passed.”

MR. DEPUTY SPEAKER : The question is—

“ That the Madras Estates Land (Reduction of Rent) Amendment Bill, 1963, as amended, be passed.”

The motion was put and carried and the Bill, as amended, was passed.

- (3) THE MADRAS IRUVARAM INAM ESTATES (ABOLITION AND CONVERSION INTO RYOTWARI) BILL, 1962 (L.A. BILL NO. 2 OF 1962).

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, I move—

“ That the Madras Iruvaram Inam Estates (Abolition and conversion into Ryotwari) Bill, 1962 (L.A. Bill No. 2 of 1962) as amended by the Joint Select Committee be taken into consideration.”

Mr. Deputy Speaker, Sir, at the commencement of Independence we had two broad classifications of land holdings, one the zamindari or proprietary and the other ryotwari. In the proprietary estates or zamindari, there were smaller grants of either

THE MADRAS IRUVARAM INAM ESTATES (ABOLITION
AND CONVERSION INTO RYOTWARI) BILL, 1962
(L.A. BILL NO. 2 OF 1962)

[Sri R. Venkataraman] [16th August 1963]

whole village or part village or piece or parcel of land measuring a few acres, as inams. When the Estates Land Act of 1908 was passed the lands which were under the zamindari or inams in respect of which only melwaram has been granted, had been included in the definition of "estates". Therefore, afterwards, inams in respect of which both the warams had been granted, which were not estates, did not come under the definition of Estates Land Act and did not get the benefits of Estates Land Act. It was found in practice that a large number of inams were grants of both warams and there the tenants had not protection whatsoever against eviction, exaction of heavy rents, etc. There was considerable agitation amongst people working in the agrarian field, people who wanted to introduce agrarian reforms, that the inams in respect of which both warams had been granted should also be brought under the definition of 'estate' and thereby the protection of Estates Land Act should be extended to them. Hence in 1936, the Estates Land Act was amended so as to extend its provisions to whole inam villages in which the inamdar has both melwaram and kudivaram right. Since then they have enjoyed protection from eviction. They have enjoyed protection against exaction of rents, etc. After transfer of power, Government decided on the policy of abolition of all intermediaries between Government and the cultivator. As a first step, the Madras Estates Land (Rent Reduction) Act was passed and under this Act, by adopting a summary procedure, rents prevailing in all estates were scaled down approximately to the level of ryotwari assessment which was collected in the neighbouring areas. The Madras Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, i.e., the Zamindari Abolition Act, which for the purpose of convenience I will hereafter refer to as the Venkata Rao Act (Sri Saw Ganesan: Venkataraman's Act.) I shall refer it as Kala Venkata Rao Act. The Zamin Abolition Act will be referred to as the Kala Venkata Rao Act and the Inams Abolition Act might be referred to as Venkataraman's Act. There seems to be similarity in names also. (laughter). The Zamin Abolition Act, 1948, applied only to zamindaries and under-tenure estates and whole inam villages, in which the grant consisted of the melwaram only. The purpose of this Act is almost complete now and the estates to which this Act applies have been converted into ryotwari after the abolition of zamindaris. The intermediary tenures existing now are whole-inam village, which became estates after the 1936 Amendment Act, i.e., Estates Land Amendment Act of 1936. In the original Act, inam villages in which the melwaram right alone was given to the landholder were treated as estates. After the Amendment Act of 1936, inam in which both the melwaram and kudivaram rights were granted were also made as estates. They are now to be abolished. We also have inam which comprise parts of village, which Sri Madhavan referred to during the discussion on the Bill. Grants were made to two or more persons of parts of a single village and they according to the definition of the Estates Land Act were not

16th August 1963] [Sri R. Venkataraman]

estates. They now exist as certain intermediary tenures but not as estates. We have also minor inams, grants of small pieces of land, of say 10 acres to 50 acres, to individuals, or temples. We have also now a category of leasehold villages in and around Chingleput and Madras. In respect of these leasehold villages also, we are making provision in a separate Bill for abolishing them. We have also inams granted by the ex-Durbar of Pudukottai, which has since merged with the State of Madras. These are all the intermediary tenures, tenures in which there is intermediary person between the State and owner of the soil. It is the intention of all the three Bills which we have now brought forward, to abolish all the intermediaries. After the three Bills are passed, Madras can say that it has completely abolished all the intermediary tenures in the State and that there is only one tenure in the State, i.e., the ryotwari tenure. The main objective of these three Bills is to bring parity of conditions as between ryotwari areas and areas which were under special tenures. Hence the person having legal or occupancy right in a land will hold the land directly under Government after assessment, on the same basis and on the same principles as a ryotwari pattadar, to Government. Opportunity has further been taken to see that where in the absence of established rights, a land vests with Government, the person actually cultivating the land is enabled to get the patta, subject to his fulfilling certain prescribed conditions.

I shall now briefly deal with salient features of the changes made by the Joint Select Committee. The Iruvaram Inam Estates Abolition Bill as introduced in the legislature last year covered only whole inam villages which became estates as a result of the 1936 Amendment to the Estates Land Act. Several representations were made to the Joint Select Committee that the Bill should be made to apply to whole inams villages in Pudukottai merged territory as well as part village inams in the entire State, including Pudukottai. At present ryots in these two cases have no occupancy right and only the Cultivating Tenants Protection Act and Fair Rent Act apply to them. As conditions in those inams are comparable to those in the whole-inam villages, the Committee has decided that provisions applicable to the ryots of whole-inam villages may be extended to the ryots in these two types of inams to bring them under the purview of the Iruvaram Inam Estates Abolition Bill.

We have now extended the scope of Iruvaram Inam Estates Abolition Bill by including in it, part inam villages Pudukottai whole inam villages and Pudukottai part inam villages.

11-00
a.m.

The Committee made the following important changes in the Bill. I shall refer to them one by one.

Where no landholder or ryot is entitled to ryotwari patta in respect of any land, the patta should be granted to such of those persons as have been personally cultivating that land for the

[Sri R. Venkataraman] [16th August 1963]

period prescribed in clause 11 of the Bill. This is a major step which helps the tiller of the soil to become the owner of the land. I would like to point out that in the earlier land reforms measures including the Estates Abolition Act, 1948, there is no such provision. I want to inform the hon. members about the provision which we have introduced in this Bill. Hon. Members are aware that there are two rights generally in the Estates, viz. Melwaram and Kudiwaram. We have said that a private land will include khas, sir or pannai, which were not so defined in the abolition Act. We have deviated in favour of the cultivators in respect of the private lands. In clause 9, provision has been made that the landholder will be entitled to a ryotwari patta in respect of all lands which belonged to him as private land if such private land has been proved to have been cultivated by the landholder himself for a continuous period of three years within the preceding twelve years.

As regards Kudivaram, we have said that if he wants to get patta, he has a right to get the patta whether he has cultivated it even for a day or even if he has not cultivated it at all. Ryotwari patta will be given to him. The hon. members should appreciate that in case of ryoti land, if he establishes his right, then even though he has not cultivated the land for a day, still he will be entitled to ryotwari patta. In the case of private lands, even if the landholder establishes that it is a private land, it has got to be proved that he has cultivated the land for three years. In the Estate Abolition Act, we found that in certain cases neither the zamindar was able to establish that it is his private land nor was the ryot able to establish that it is a ryoti land and a large number of lands were in a nebulous state and reverted to the Government. In the Bill which is now before the House provision has been made that in the case of inam land, if he claims that it is a private land it has got to be proved. In other cases, it will be presumed as ryoti land. Even if it is a private land, he must have cultivated it for 3 years to be eligible for ryotwari patta for that land. Even in respect of the private land if the ryot has cultivated it for a period of 12 years continuously he will own the property, with a right to get ryotwari patta. Therefore, this piece of legislation will show now progressive we are with regard to the cultivators when compared with the similar legislations that have gone before.

The Committee has also modified the provision of the Bill in regard to service holder. In the Bill as introduced, the patta under section 9 was to be conferred on the service holder, subject to the condition of his continuing to render the service. If he fails to render the service, the land in respect of which he was given patta would stand forfeited to the institution, the institution being at liberty to make suitable arrangements for the performances of the service. I wish to explain this point. There are lands attached to the temples, etc., and the person is holding it on condition of

16th August 1963] [Sri R. Venkataraman]

rendering some service, viz., Pujari service, Nandavanam service and other services of the kind. In the original Bill, we stated that the person will get ryotwari patta on condition that he continues to do that 'poojari' or 'nandavanam' service. In the Select Committee, we have modified it and said that there should be an option to the service holder either to hold the land and continue to render the service or to pay a lumpsum to the institution on payment of which the land shall stand discharged from the conditions of service. This option will be to the advantage of the service-holders as they can become the absolute owners and get ryotwari patta. If he fails to render the service, the land in respect of which he was given patta would stand forfeited to the institution, the institution being at liberty to make suitable arrangements for the performance of the service. That is what the law says. This change was effected in order to afford an opportunity to the service-holder to enfranchise his land and is thereby conducive to uniformity of tenure. It may also be noted that the compensation in respect of such estate or part held by the service-holder will not be paid to him but will be kept with the Institution which shall invest the amount in approved securities and pay the service-holder every year the interest accrued.

The Committee has also introduced a provision in the Bill enacting a presumption that any land in an inam estate will be presumed to be a ryoti land unless the contrary is proved. To establish as private land, provision has been made in line with the Estates Act. The inam landholder will have to establish his right otherwise it would be presumed as ryoti land. Further, any expression in the lease, patta or the like, which stipulated that it was a private land will not be taken into account, if that document is not earlier than the prescribed date. The expressions in a lease or the patta or the like on documents implying that the tenant has no occupancy rights in any land will not be admissible in evidence. This has also been included in the Bill. Provision has also been made by the Committee, excluding, temporarily lands in the inams, covered by the Bill, from the determination of the fixation of the ceiling area under the Land Ceiling Act, pending ryotwari settlement of these lands, to be effected under this Bill and issue of patta. If this is done, the land found to be included in the patta as of the respective holders will be taken into account for the purpose of refixing the ceiling area of the person.

I will presently explain this. To-day a person would have given certain lands as his own private land to the authority prescribed under the Land Ceilings Act. As a result of the new Act coming into force—Abolition of Inams Act—the lands may be proved to be ryoti lands and therefore if he had 30 or 40 acres as private land, he would find that he is not entitled to those 30 or 40 acres of land. Therefore, the ryotwari patta in respect of them would be given to some other person. If he had originally included them in the ceiling area, the ceiling area would have to be readjust-

[Sri R. Venkataraman] [16th August 1963]

ed in relation to the decision that would be taken under the new Bill. That area will be taken out because he is not entitled to ryotwari patta in respect of that. Similarly, take the case of a ryot. If he has a ryotwari area of 20 standard acres and another ryotwari area of 20 acres, under this Bill, he will get a ryotwari patta in respect of those 20 standard acres which are his ryoti lands. That means that it will exceed 30 standard acres, and hence the ceiling will have to be refixed in relation to the final decision taken under this Bill.

In regard to compensation, the provisions in the Bill are the same as those in the Estates Abolition Act of 1948. It is estimated that the compensation in respect of whole village inams which are estates under the Estates Land Act will come to about Rs. 230 lakhs. We will have to pay compensation to the tune of Rs. 2 crores and 30 lakhs. This will be a substantial financial commitment for the Government. The compensation in respect of part villages and Pudukottai inams may not, it is estimated, exceed Rs. 50 lakhs. It may also be noted that the whole compensation would be deposited together, there being no provision for advance compensation. In the Zamin Abolition Act, we provided that compensation would be paid in parts. But under the Inam Abolition Bill, we are going to pay the entire compensation in one lump-sum. Therefore, no provisions regarding interim compensation and final compensation have been included in this Bill. The provisions regarding apportionment by the Tribunal are the same as in the Abolition Act. We have introduced the new provision that belated claims may be entertained by the District Court, under Clause 51. This also requires some explanation. In the Zamin Abolition Act, there is no provision for meeting cases like person who does not claim the amount deposited within a period of three or six months, to claim it later on—how he should get it and when he should get it. So, certain courts have completely rejected the applications made by certain of the landholders, saying that it is out of time. Therefore, they could not claim it. The Government have examined this position. I think, during the last Assembly session also a number of hon. Members raised this very issue before this House and the Government then promised to look into the matter and see that compensation is paid to the rightful owners. So, we have made provision for that also in the Bill passed by the House day before yesterday. Under that provision, the amount which has not been claimed, will be deposited in the District Court and the District Court will dispose of the amount, whenever the claim for compensation comes up.

I wish also to refer to a Government amendment—of which notice has been given—under which the ryot will be enabled to pay the accumulated arrears to the landholder in annual instalment not exceeding ten, in the case of new inam estates to which the Rent Reduction Act could not be applied. That is, in cases where there are arrears of rent due in respect of those lands, the tenure in

16th August 1963] [Sri R. Venkataraman]

respect of them has been abolished and converted into ryotwari, the court will have the discretion to order payment of the arrears in ten instalments. So, these are the salient features of the Bill now before this House.

But it is customary, while presenting the report of the Select Committee, to make reference to the Minutes of Dissent of hon. Members to the Report of the Select Committee. I shall not take much time of the House at this stage because I might have to reply in some greater detail at a later stage. But I shall briefly deal with the Minutes of Dissent given by the hon. Members. Since it is a Joint Select Committee, the Minutes of Dissent contained objections raised by some hon. Members of the Council as well as some hon. Members of the Assembly. Sri Balasubramanya Iyer, who was a Member of the Joint Select Committee, objected to the basic principles which the Government have adopted in this Bill. According to him, the right of a landholder is a well-established right. That should not be taken away by insisting that he should have cultivated a particular land for a period of three years. He said that it would be both improper as well as illegal. I have already explained that the intention of the Government in framing this Bill is to see that the ryot gets the benefit and that mere ownership proved through some document, does not preclude the ryot from getting title to the land.

The second objection he raised was with regard to the quantum of compensation. He said that the inams stand on a different footing being smaller and that the compensation for them should be a higher amount. The third objection he raised was that with regard to the introduction of the principle of paying less and less compensation in slabs, where the land is greater and greater. This sort of principle is accepted in a progressive taxation measure. But Sri Balasubramanya Iyer has cited the recent judgment of the Supreme Court and said that the principle of paying less rate of compensation to people who own a large extent of lands, is not payment of compensation and that it is not legal. My simple answer to the objection is this. In the first place, this is covered by Article 31-A of the constitution and if the Legislature in its wisdom thinks that compensation should be paid in a particular way, then the compensation as decided by it, will be final and it is not justiciable. Taking into account that a large extent of lands have been cultivated by ryots over a large number of years, and taking into account the broad principles that are now accepted all over the world, the rights of ryots and farmers should be protected and that the burden on them should be eased. I do not think that the payment of compensation at a slab rate offends the principle of equity. That is the position I wanted to explain.

Then the hon. Member, Sri Kosalram has submitted a Minute of Dissent. He says that there has been discrimination between a ryot and a landholder. He says that if a landholder has cultivated his private land for three years, he gets a patta while in the

[Sri R. Venkataraman] [16th August 1963]

case of a ryot, he should have cultivated the land for a period of 12 years. Therefore, he feels that it is highly inequitable and immoral. I am afraid, he has not understood both the concerned clauses as well as the law on the subject. Hon. Members may kindly refer to Clause 9. Clause 9 deals with the ryotwari patta given to a landholder. That is, in respect of private land, unless he has cultivated it for a period of three years, he will not get a patta. Then hon. Members may refer to Clause 10. It deals with the ryot. In clause 10 we have provided that if a person is a ryot, he need not have cultivated it even for a single day. It automatically follows that in respect of a ryoti land, the ryotwari patta will be issued. The hon. Member has completely misunderstood the scope of these two sections. What he probably means or intends is something different. In respect of these lands for which the landholder is not able to get the patta, in respect of those lands for which no ryots gets a patta, then in respect of those lands we say that the person who has cultivated the land for a period of twelve years will get the patta. That is to say, in an inam land, an inam private land, the landholder must have cultivated for three years. In an inam ryoti land he need not cultivate at all. The ryot gets the patta. Besides these two categories, if it becomes a Government land, what we say is, in respect of a Government land, any man who claims ryotwari patta must have cultivated it for a period of twelve years. It is because of confusion between a ryoti land and a land which has become vested with Government on account of no claims existing under the first two cases, this dissenting minute has been written. So I want to clearly clarify that in respect of a ryoti land, there is no prohibition. The ryot of a ryoti land will get the patta automatically. There is nothing more to be dealt with in that case. The same point has been raised by Sri Subbiah. A group of members have submitted a minute of dissent and they say the principle that the land belongs to the actual tiller of the soil has not been incorporated in this Bill. I want to clarify the position. The slogan that the land belongs to the tiller applied only to zamindari areas. This was the slogan raised all-over the country for the zamindari ryots. The slogan arose in this way. When the East India Company conferred these estates in favour of some people, they were not the owners of land. Actually some people were cultivating and some were collecting the rent, from the actual cultivators and gave it to Government. Then by judicial decisions subsequently step by step, collector of rent namely the Zamindar began to assert that he was the owner of the land. It was not accepted by the tenant and that was why, all over India, we raised the slogan that land must belong to the tiller. We never meant the ryotwari area. In a ryotwari land, belonging to me or say Sri Mathialagan, X, Y, or Z might be cultivating the land. Does it mean that I or Sri Mathialagan, who had got the land either by inheritance or purchase should not get the land but the cultivator? That is not so. The slogan referred only to Zamindari areas.

16th August 1963] [Sri R. Venkataraman]

The difference is this. At the inception the land was owned by the kudivaramdar. He was the owner. The Zamindar was appointed to collect the rent and pay it to Government. But subsequently by judicial decisions the zamindar became the owner of the land. Therefore we raised the slogan, quite legitimately, that the land belonged to the tiller. Where do we get that idea in ryotwari areas, where there is no intermediary? If it is said in a ryotwari area, the man who cultivates the land will become the owner of the land, then it means that we are putting forward a dangerous proposition which cuts down the right to become an owner of a property by inheritance, etc. Even in respect of ryotwari land, if the owner is an absentee landlord, he could not evict the person cultivating his land. The Cultivating Tenants Protection Act and the Fair Rent Act are there to protect the cultivators of ryotwari lands. So there is this difference between the ryotwari area and a zamindari area. The slogan pertains only to the zamindari area. If we accept this, we will find that this Iruvaram Inam Estates Abolition Bill completely conforms to the very slogan raised by us in zamindari areas, namely that the land should belong to the tiller of the soil. I shall explain in greater detail, during the clause-by-clause discussion, to other points that might be raised by hon. Members. With these words I request that the Iruvaram Inam Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Bill, 1962, as amended by the Joint Select Committee, be taken into consideration.

MR. DEPUTY SPEAKER : Motion moved—

“ That the Madras Iruvaram Inam Estates (Abolition and conversion into ryotwari) Bill, 1962, (L.A. Bill No. 2 of 1962) as amended by the Joint Select Committee be taken into consideration.”

* திரு. செ. மாதவன் : மதிப்பிற்குரிய துணைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த நாட்டிலே நிலப் பிரச்சினையைப்பற்றி எல்லாக் கட்சிகளும் கூடியவரை ஒரேவிதமான கருத்துக்களைத்தான் தெரிவித்து வந்திருக்கின்றன. அதை நம்முடைய தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் விளக்கிக் கூறினார்கள். உழுபவனுக்கு நிலம் கொடுக்கப்படவேண்டும் என்ற பிரச்சினை கூடுமானவரை எல்லாக் கட்சிகளாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. ஆனால், இந்த நாட்டிலே உள்ள ஜமீன்கள், இனாம்கள் ஆகிய இந்த இரண்டு பிரச்சினைகளையும் தவிர்ப்பதற்காகக் காங்கிரஸ் அரசாங்கம் 1948-ஆம் ஆண்டில் ஒரு சட்டமும், இப்பொழுது ஒரு சட்டமும் கொண்டு வந்திருக்கிறது. சுதந்திரத்திற்கு முன்னால், காங்கிரஸ் கட்சியின் சார்பில் மக்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட உறுதிகள்தான் இந்தச் சட்டத்தின் மூலமாக நிறைவேற்றப்படுகின்றன. 1948-ம் ஆண்டு, ஜமீன் ஒழிப்புச் சட்டம் வந்தபோதே இந்த இனம் ஒழிப்புச் சட்டமும் வந்திருக்கவேண்டும். ஆனால், அன்றைக்குக் காங்கிரஸ் கட்சி

[திரு. செ. மாதவன்]

[16th August 1963]

யிலே ஒரு பிரிவினர் பலம் பொருந்தியவர்களாக இருந்து, இந்த இனம் ஒழிப்பு சட்டத்தையும் அன்றைக்கே வரமுடியாத ஒரு சூழ்நிலையை உண்டாக்கிவிட்டார்கள் என்றுதான் நான் நம்புகிறேன். அன்றைக்குக் காங்கிரஸ் கட்சியின் சார்பிலே ஜமீன் ஒழிப்புச் சட்டத்தைப்பற்றிய விவாதத்திலே கலந்துகொண்டவர்கள், காங்கிரஸ் கட்சியின் சார்பிலேகூட சில பேர் மிகத் தெளிவாகக் கூறியிருக்கின்றார்கள். இனம்களும் ஒழிக்கப்படவேண்டும், இனம் தார்களிடமிருந்து விவசாய மக்களை விடுவிக்கவேண்டும் என்ற கருத்தை வலியுறுத்திக் கூறியிருக்கிறார்கள். அந்தக் கருத்து 15 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னால்தான் காங்கிரஸ் கட்சியைச் சார்ந்த அரசாங்கத்தால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு இன்றைக்கு இந்தச் சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த நேரத்தில், உண்மையாகவே, எல்லோரின் சார்பிலே கூட என்று சொல்லலாம்—இந்தச் சட்டம் 1948-ஆம் ஆண்டு ஜமீன் ஒழிப்புச் சட்டத்தைவிட ஓரளவு புரட்சிகரமான சட்டம்தான் என்றுகூடச் சொல்லலாம். செலக்ட் கமிட்டியிலே உள்ள கனம் அங்கத்தினர்களும், இந்த மன்றத்திலுள்ள அங்கத்தினர்களும் தெரிவித்த கருத்துக்களெல்லாம், ஓரளவுக்குப் புரட்சிகரமான கருத்துக்களாக இருந்தாலுங்கூட, காங்கிரஸ் கட்சியின் சார்பில் தெரிவிக்கப்பட்ட கருத்துக்களைத் தொழில் அமைச்சர் அவர்களும், ரெவினியூ அமைச்சர் அவர்களும் ஏற்றுக்கொண்டார்கள். அதற்காக அவர்களை நிச்சயம் விவசாயப் பெருமக்களின் சார்பிலே பாராட்டக் கடமைப்பட்டுள்ளோம். தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் விளக்கிக் கூறியபடி, இந்தச் சட்டத்திலே, 1948-ஆம் ஆண்டு சட்டத்தில் இல்லாத புரட்சிகரமான மாறுதல்கள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. ஓரளவு உழக்கூடிய ஒரு வாய்ப்பைப் பெற்றிருக்கின்றவன் இத்தனை ஆண்டுகள் உழுதால் பட்டா பெறக்கூடிய சூழ்நிலையை இந்தச் சட்டத்தில் ஏற்படுத்தித் தந்திருக்கிறார்கள். அதற்காகவும் இந்தச் சட்டத்தை வரவேற்கக் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

‘உழப்பவனுக்கு நிலம்’ என்ற தத்துவத்தைப்பற்றி அமைச்சர் அவர்கள் விளக்கிக் கூறினார்கள். ‘அது ஜமீன் பிராந்தியங்களுக்கு மட்டும்தான்’ என்று சொன்னார்கள் ஆனால், இனம் பிராந்தியங்களுக்கு அந்தத் தத்துவம் பொருந்துமா? என்று அவர்கள் விளக்கவில்லை. அவர்கள், ‘ரயத்துவாரி ஏரியாவுக்கு இந்தத் தத்துவம் பொருந்தாது’ என்று சொன்னார்கள். அதை ஓரளவுக்கு ஒப்புக்கொள்ளலாம். ஆனால், ஜமீன்களைப் போல்தான் இனம்களும். இனம்தார்களும் இடையிலே இருப்பவர்கள்தான். இந்த அடிப்படையை வைத்துப் பார்த்தால், ஒரு தவறான கருத்து இந்த நாட்டிலே நிலவி வருவது புரியும். இந்த இனம்தார்கள் ஏதோ அந்த நிலத்திற்குச் சொந்தக்காரர்கள், உரிமை பெற்றவர்கள், ஆகையால் அவர்களைப் பற்றிச் சட்டம் இயற்றும்போது கொஞ்சம் எளிதான முறையிலே சட்டம் இயற்றவேண்டும் என்று வாதிடுவது

16th August 1963] [திரு. செ. மாதவன்]

அவர்களுக்கு ஏதோ ஒரு உரிமை இருக்கிறது என்ற கருத்தின் அடிப்படையில்தான் அமைந்துள்ளது. விளக்கம் தந்த அமைச்சர் அவர்கள் கூட இதை மறுக்க மாட்டார்கள் என்று நான் நம்புகிறேன். இந்த நாட்டில் இரு வேறுபட்ட கருத்துக்கள் இருக்கின்றன. பெரும்பான்மையான கருத்து, உழைப்பவனுக்கு உரிமை கொடுக்கவேண்டும் என்று இருந்தாலுங்கூட, இனம் தார்களை ஆதரிக்கக்கூடிய அளவிலேயும் ஒரு கருத்து இருக்கிறது. இப்படி இரு வேறுபட்ட கருத்துக்கள் இருக்கிற காரணத்தால் இந்த காங்கிரஸ் அரசாங்கம் இரண்டுக்கும் இடையிலே ஒரு கருத்தை ஆதரிக்கிறது என்று விளக்கம் தருவார்கள். ஜமீன்தார்களிடத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டும் விவசாயப் பெருங்குடி மக்கள் கஷ்டப்படுகிறார்கள் என்பதை நாம் ஒத்துக்கொண்டாகவேண்டும். ஒரு வகையில் இனந்தார்களும் ஜமீன்தார்களைப் போலத்தான். ஜமீன்தார்கள் நிலம் எங்கே இருக்கிறது என்பது தெரியாமலேயே தாங்கள் பணக்காரர்களாக இருந்தாலும், ஏழை எளிய விவசாயிகளை துன்புறுத்தி மேல் வார உரிமையை வசூல் செய்து வந்தார்கள். ஜமீன்தார்களைப் போன்ற பணக்காரர்கள் இல்லை இனம்தார்கள், என்றாலும் இவர்களும் கூட தங்கள் இனம் நிலம் எங்கே இருக்கிறது என்பது கூடத் தெரியாமல் தான் விவசாயப் பெருங்குடி மக்களைத் துன்புறுத்தி மேல்வார உரிமையை வசூல் செய்து வருகிறார்கள். அதைத்தவிர இனந்தார்கள் எந்தக் காலத்திலும் நிலத்தை அனுபவித்து வந்தார்கள் என்று சொல்வதற்கில்லை. ஆகவேதான் ஜமீன்தார்களுடைய பிடியில் இருந்து எப்படி குடிமக்களைக் காப்பாற்றவேண்டுமென்று சட்டத்தினால் வகை செய்தோமோ அதுபோலவே இனம்தார்களுடைய பிடியில் இருந்தும் விவசாயப் பெருங்குடி மக்களைக் காப்பாற்றுகிற அளவில் இந்தச் சட்டம் அமையவேண்டுமென்ற தத்துவத்தை நாங்கள் கூறியிருக்கிறோம். இதைப் புரிந்துகொள்ளாத காரணத்தினால் வருத்தத்தைத் தெரிவித்திருக்கிறோம். இப்போது இந்தச் சட்டத்தின்படி பழைய பாக்கியை வசூலிக்க இடம் ஏற்படுத்தியிருக்கிறோம். ஆனால் ஒரே ஒரு புதுக் கருத்தை மட்டும் வலியுறுத்த ஆசைப்படுகிறேன்.

1948-ஆம் ஆண்டு ஜமீன் ஒழிப்புச் சட்டத்தில் 55-ஆவது பிரிவு இருப்பதுபோலவே இதில் 56-ஆவது பிரிவு கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. இவை இரண்டையும் ஒப்பிட்டுப்பார்த்தால் பழைய பாக்கிகளை வசூலிக்கும் விஷயத்தில் ஒரு சலுகை கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. புது இனமாக இருந்தால் அது கட்டுப்படாது என்று இருக்கிறது. ஏன் இந்த வேற்றுமை? பழைய இனமாக இருந்தாலும், புது இனமாக இருந்தாலும் இத்தகைய வேறுபாடு இருக்கக்கூடாது என்ற கருத்தை விளக்க ஆசைப்படுகிறேன்.

புதிய இனங்களில் பகுதி பகுதியாகக் கொடுக்கப்பட்ட இனங்கள் ஏராளம் இருக்கின்றன. முழு கிராமமாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளதும் இருக்கிறது. பகுதி பகுதியாகக் கொடுக்க

11-30
a.m.

[திரு. செ. மாதவன்] [16th August 1963]

கப்பட்டது என்ற காரணத்தினால் அதைப் புது இனம் என்று விலக்கிவிடுவதன் காரணத்தினால் சரியான நியாயம் அளித்ததாக சொல்ல முடியாது.

ஒரு கிராமம் ஒரு நபருக்கு ஒரு சமயத்திலேயே முழு இனமாக கொடுக்கப்பட்டிருக்கலாம். அதேபோல பல நபர்களுக்கு ஒரு கிராமம் பல பகுதிகளாகப் பிரித்து இனமாக அளிக்கப்பட்டிருக்கலாம். அந்த கிராமத்தில் உள்ள குடிமக்களுக்கும், இந்த கிராமத்தில் உள்ள குடிமக்களுக்கும் என்ன வித்தியாசம் இருக்கிறது? ஆகவே இவர்களுக்குள் எவ்வித பாகுபாடுமின்றி இந்தச் சட்டம் அமைக்கப்படவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

பொதுவாக இந்தச் சட்டம் காலம் தாழ்த்திக் கொண்டு வரப்பட்டாலும்கூட இந்தச் சட்டத்தை திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் சார்பாக வரவேற்று என் உரையை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

திரு. ஆர். வி. சுவாமிநாதன் : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த மசோதாவை மகிழ்ச்சியோடு ஆதரித்து நான் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். இனம் ஒழிப்பு சம்பந்தமாக சரித்திர பூர்வமான விஷயம் பல குறிப்பிட முடியும். அவை எல்லாவற்றையும் பேசுவதற்கு நேரம் இல்லை யென்று நினைக்கிறேன்.

ஜமீன்களை ஒழிக்கவேண்டும் என்பதற்கு 1928-ல் கிளர்ச்சி செய்தார்கள். 1928-இல் சிவகெங்கா ஜமீன் விவசாயிகள் சங்கத்தில் அடியேனும் செகரட்டரியாக இருந்து அகில இந்திய காங்கிரஸ் கமிட்டிக் கூட்டத்திற்கு வந்தேன்.

இந்த தேசத்தில் குறிப்பாக சென்னை மாகாணத்தில் ஏராளமான ஜமீன் பிரதேசங்கள் காங்கிரஸ் பிரசாரத்தினால் புத்துணர்ச்சிபெற்று விழிப்படைந்தன. அந்தக் காலத்தில் காங்கிரஸ்ஸ்காரர்கள் ஜமீன் பிரதேசங்களில் உள்ள மக்களைக் கவர்வதற்கு சுயராஜ்யம் வந்தவுடன் ஜமீன்தாரி முறை ஒழிக்கப்படும் என்ற பிரசாரம் செய்தார்கள். அதனாலேயே ஜமீன் பிரதேசங்களில் காங்கிரசுக்கு அதிக ஆதரவு கிடைத்தது. 1946-ஆம் ஆண்டு சுயராஜ்யம் என்று வருவதற்கு முன்னரே—முழு அந்தஸ்துடன் சட்டசபை அமைக்கப்பட்டவுடனேயே ஜமீன்தாரி ஒழிப்பு முறை வந்தது. ஜமீன்களை ஒழிக்க நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டபோதே இனங்களையும் ஒழிக்க ஏற்பாடு செய்தோம். ஆனால் அப்போது அதற்குப் பலமான எதிர்ப்புகள் இருந்த காரணத்தினால்—இனம் ஒழிப்புச் சட்டம் பின்னால் கொண்டுவரப்படும் என்று அப்போது ரெவின்யூ அமைச்சராக இருந்த திரு. காளா வெங்கட்டராவ் அவர்கள் அறிவித்தார்கள். அந்த உறுதியை நிறைவேற்றுவதற்கு முடியாமல் இத்தனை காலம் கழிந்து விட்டது.

16th August 1963] [திரு. ஆர். வி. சுவாமிநாதன்]

ஆனாலும் காங்கிரஸ் தன்னுடைய கொள்கையை உறுதிப்படுத்தும் வகையில் ஆர். ஆர். ஆக்ட் கொண்டு வந்தது. சோஷலிஸ சமுதாய அமைப்பை ஏற்படுத்துவது என்ற கொள்கையை வகுத்துக்கொண்ட காரணத்தினால்தான் இன்றைக்கு இந்த இனம் ஒழிப்புச் சட்டம் வருகிறது. ஆனால் கிட்டத்தட்ட 15, 16 வருஷ காலம் ஆகிவிட்டது. 1948-இல் இருந்து இதுவரை இப்படி இழுத்துக் கொண்டே வந்ததே ஒரு ஆச்சரியந்தான். நண்பர் மாதவன் அவர்கள் பேசும் போது 'எல்லாக் கட்சிக்காரர்களும் ஜமீந்தாரி முறையினை ஒழிக்கவேண்டும்' என்றுதான் சொன்னார்கள் என்று சொன்னதை நான் ஒப்புக்கொள்ள முடியாது. ஜமீந்தாரி முறை ஒழியவேண்டும், இனம்தார் முறை ஒழியவேண்டும் என்று காங்கிரஸ்காரர்கள்தான் சொல்லி வந்திருக்கிறார்கள். அதற்காகக் கிளர்ச்சி செய்து வந்திருக்கிறார்கள். 'அகில இந்தியா கிசான் சபா' என்று வைத்து அதன் மூலம் காங்கிரஸ்காரர்கள் விவசாயிகளின் நன்மைக்காகப் பாடுபட்டு வந்தார்கள். இன்று அந்த ஸ்தாபனத்தைக் கம்யூனிஸ்டுகள் பிடித்துக் கொண்டு விட்டார்கள். இந்த ஸ்தாபனம் விவசாயிகளுக்கு நன்மை செய்வதற்காக என்றே அன்று ஏற்படுத்தப்பட்டது. இப்போது அநேக கட்சிக்காரர்கள், டி. எம். கே. கட்சிக்காரர்கள் உட்பட காங்கிரஸ் கட்சிக் கொள்கையை வரவேற்கிறார்கள். இதை வரவேற்காத சில கட்சிகள் இருக்கலாம். பெயரைச் சொன்னால் என்னுடைய நண்பர் சண்டைக்கு வந்து விடுவார். இதற்கு டி.எம்.கே. கட்சி ஆதரவு கொடுப்பதற்காக நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

கனம் மந்திரி வெங்கட்டராமன் அவர்கள் அவர்களுடைய ஆரம்ப உரையில் இந்த மசோதாவை ஆதரித்து மிகத் திறமையுடன் எடுத்துச் சொன்னார்கள். அதே சமயத்தில் நான் ஒரு வார்த்தை சொல்ல விரும்புகிறேன். 'டில்லர் ஆப்தி சாயில்' என்ற கிளர்ச்சி இருந்தது ஜமீந்தாரி பிரதேசத்தில் மட்டும்தான், ரயத்துவாரிக்கு இல்லை என்று சொன்னார்கள். 'டில்லர் ஆப்தி சாயில்' என்ற கிளர்ச்சியை ஆரம்பித்தது ஜமீந்தாரி பிரதேசத்தில் மட்டுமல்ல, இனம் பிரதேசங்களையும் சேர்த்துத்தான் அந்தக் கிளர்ச்சி அன்று ஆரம்பிக்கப்பட்டது என்பதை அமைச்சர் அவர்களுக்கு ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன். இப்போது தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்தவரையில், அதுவும் தென் ஜில்லாக்களில் பார்த்தால் இனம் கிராமங்களாக இருப்பவை எல்லாம் முன்பு ஜமீந்தாரி பிரதேசத்தில் இருந்தவைதான். இனமாகக் கொடுக்கப்பட்ட கிராமங்களெல்லாம் ஜமீந்தார்களால் கொடுக்கப்பட்டவைதான். ஜமீன் கிராமங்கள் என்று சொல்லப்பட்டவையும் ஜமீந்தார்களுக்கே சொந்தமானவை அல்ல. விவசாயிகள் சொந்தமாகச் சாகுபடி செய்து வந்த நிலங்களை அக்கிரமமாக அபகரித்துக் கொண்டு அனுபவித்துக்கொண்டு வந்தார்கள். அந்த முறையில் அவர்கள் பெற்ற நிலங்களைத்தான் ஜமீந்தார்கள் அநேகம் பேருக்

[திரு. ஆர். வி. சுவாமிநாதன்] [16th August 1963]

குத் தானம் பண்ணினார்கள். முழுக்கிராமம், அரைக்கிராமம், 10 பேருக்குச் சேர்த்து சொந்தம் என்ற முறையில் தானம் பண்ணினார்கள். எவ்வாறு இனம் நிலங்களாக ஜமீன்தார்கள் கொடுத்தார்கள் என்பதை விளக்க விரும்புகிறேன். ஒரு ஜமீன்தார் வேட்டைக்குப் போயிருப்பார். மத்தியானம் சாப்பிட்டதிரும்ப நினைக்கும்போது நேரமாகி விட்டிருக்கும். ஜமீன்தாருக்கு அதிகப் பசி எடுத்திருக்கும். அந்தப் பகுதியில் இருக்கிற கெட்டிக் காரன் ஜமீன்தார் வருவதை அறிந்து கோழி அடித்து சாப்பாடுதயார் செய்து அவருக்குச் சாப்பாடு போட்டான். சாப்பாடு போட்டதற்காக 'இந்தக் கிராமத்தை நீ வைத்துக் கொள்' என்று கொடுத்து விட்டார் ஜமீந்தார். ஜமீன்தாருக்கு அடைப்பக்காரன் இருப்பான். அவன் ஜமீன்தாருக்கு மேல் அழுக்கியதற்காக நிலம் கொடுக்கப்பட்டான். இந்த மாதிரி ஒருவிதமான காரணமும் இல்லாமல் இனம் கொடுக்கப்பட்டது. எப்படி ஜமீன்தார் அக்கிரமமாக அவற்றை அனுபவித்து வந்தார்களோ அதே போன்று அக்கிரமமான முறையில் தானம் பண்ணினார்கள். அவ்வாறு தானம் வாங்கியவர்களில் பல பேர் அந்த நிலங்களை விற்று விட்டார்கள். தூற்றுக்குத் தொண்ணூறு பங்கு யார் தானம் பெற்றார்களோ அவர்கள் கையில் தற்போது இல்லை. அவை எல்லாம் இப்போது பெரிய மிராசுதார்களிடத்திலும், பணக்காரர்களிடத்திலும் இருக்கின்றன. எங்கள் ஊரில் ஒரு தேவருக்கு ஒரு ஜமீன்தார் தானம் கொடுத்தார். அவ்வாறு இனம் பெற்ற பிறகு அந்தத் தேவர் ஜமீன்தார் மாதிரி வாழக்கை நடத்த ஆரம்பித்தார். கடைசியில் அவரிடம் இருந்த கிராமம் போயிற்று. அவர் வருஷத்திற்கு ஒரு முறை கிராமத்திற்கு போய் வருவார். அவர் கிராமத்திற்குப்போகும்போதெல்லாம் கிராமத்துக் குடிகள், 'இனம்தார் வந்திருக்கிறார் அவருக்குக் காணிக்கை கொடுக்கவேண்டும்' என்ற முறையில் ஒவ்வொருவரும் ஒரு கோழி கொடுப்பார்கள். மொத்தம் 100, 200 கோழிகள் வரும். இவர் நாளைக்கு இரண்டு, மூன்று கோழிகள் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருப்பார். இப்படி இருந்த காரணத்தால் கடன் பட்டு அந்தக் கிராமத்தை விற்று விட்டார். கடைசியில் அது ஒரு அய்யங்கார் கைக்குப் போயிற்று. அவர் பிரபலமான அய்யங்கார். அவர் முன்பு காங்கிரஸில் இருந்தார். இப்போது அவர் 'அந்தக்' கட்சியில் சேர்ந்து விட்டார். புதிய இனம்தார் கிராமத்துக்குப் போனபோது எல்லோரும் கோழியைக் கொண்டுபோய்க் காணிக்கை கொடுக்க ஆரம்பித்தார்கள். அவர், 'கோழியைக் கொண்டு போய் நான் என்ன செய்வது? எல்லோரும் கோழிக்குப் பதிலாக ஒரு ரூபாய் கொடுங்கள்' என்று சொன்னார். அதன்படி ஆளுக்கு ஒரு ரூபாய் வீதம் 100 ரூபாய்க்கு மேல் வந்தது. அதன் பிறகு அவர் வருஷா வருஷம் கோழி வரி என்றே கணக்கில் எழுதி பணம் வாங்க ஆரம்பித்து விட்டார். இதை நான் எடுத்துச் சொன்னதற்காக அந்த அய்யங்கார் எலக்ஷனிலே

16th August 1963]

[திரு. ஆர். வி. சுவாமிநாதன்]

என்னை எதிர்த்து விரோதமாக வேலை செய்தார்கள் இந்த மாதிரி இனம்களை எல்லாம் ஒழிக்கவேண்டுமென்று கடந்த 10, 15 வருஷங்களாகக் காங்கிரஸ் கிளர்ச்சி செய்து வந்திருக்கிறது. நம்முடைய கனம் முதல் மந்திரி காமராஜர் அவர்களுடன் சுற்றுப்பிரயாணம் செய்யும் சந்தர்ப்பம் எனக்குக் கிடைத்தது. அவர்களிடம் விவசாயிகள் எல்லோரும் வந்து, 'ஐய்யோ முறையை ஒழித்து விட்டார்கள்; இப்போது இனம் கிராமங்களில் இனம்தார்கள் எங்களை இம்சிக்கிறார்கள் எங்களுக்குக் கதி மோட்சம் இல்லையா' என்று கேட்டார்கள். நமது முதலமைச்சர் அவர்கள், இனம் குடிகளுக்குப் பாதுகாப்புக் கொடுக்கும் வகையில் கண்டிப்பாகச் சட்டம் கொண்டு வந்து நிறைவேற்றுவதாக வாக்குறுதி அளித்தார்கள். இன்று நாம் பத்திரிக்கைகளில், 'நம்முடைய முதலமைச்சர் அவர்கள் பதவியை விட்டு விலகிவிடப் போகிறார்கள்' என்ற செய்தியினைப் பார்க்கிறோம். அவர்கள் பதவியிலிருக்கும்போதே, இதனை நிறைவேற்றுவதற்காக நான் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

கனம் வெங்கட்டராமன் அவர்கள் முன்னுரையாக பேசும் போது மிகவும் திறமையாகவும், சாதாரணமாகவும், சாமர்த்தியமாகவும் பேசினார்கள். பன்னிரண்டு வருஷம் ஒரு விவசாயி தொடர்ந்து விவசாயம் செய்து கொண்டிருந்தால்தான் பட்டா கொடுக்கவேண்டுமென்பது பற்றி மிகச் சாமர்த்தியமாக எடுத்துச் சொன்னார்கள். அவர்கள் சட்டசபை வாதத்தில் அதிகத் திறமையானவர்கள். மூன்று வருஷம் இருந்தாலே பட்டா கொடுக்கலாம், 12 வருஷம் வேண்டாம் என்று நான் செலக்ட் கமிட்டியில் சொன்ன நேரத்திலே அமைச்சர் அவர்கள் கொடுத்த விளக்கத்தைக் காட்டிலும் இன்று கேட்ட உடனேயே நியாயமாகப்படும் அளவுக்கு சாமர்த்தியமாக எடுத்துக் கூறினார்கள். அவர்களுடைய வாதத் திறமைக்காக அவர்களைப் பாராட்டுகிறேன். ஆயினும், ஒரு விவசாயி 12 வருஷம் ஒரு இனம்தாரிடம் உழைத்தால்தான் பட்டா கொடுக்கவேண்டுமென்று சாமர்த்தியமாகப் பதில் சொல்லாமல், சட்டம் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு இந்த மசோதாவை ஆதரித்து என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. கே. ஏ. மதியழகன்: கனம் சட்டமன்ற உறுதித் தலைவர் அவர்களே, இன்றையதினம் நம் தொழில் அமைச்சர் அவர்களால் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிற சென்னை இரு வார இனம் மசோதா வின்மீது நான் சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கிற இந்த மசோதாவை நான் ஆதரிக்கிறேன். அப்படி ஆதரிக்கிற நேரத்தில் மெத்த மகிழ்ச்சியும் அவர்களைப் போலவே அதில் பெருமையும் கொள்கிறேன். அப்படி வரவேற்கும் நேரத்தில் இரண்டொரு வருத்தங்கள் இருக்கின்றன என்று சொன்னாலும் இன்றாவது வருகிறதே என்று

[திரு. கே. ஏ. மதியழகன்] [16th August 1963]

அனைவரும் சந்தோஷப்படக்கூடிய நிலையில் இருக்கிறோம். சுவாமிநாதன் அவர்கள் கூறியதுபோல், காளா வெங்கட்ராவ் அவர்கள் காலத்தில் வரவேண்டிய இந்த மசோதா வெங்கட்ராமன் அவர்கள் காலத்தில்தான் பூர்த்தியாகிறது. இடையில் நிகழ்ந்ததை நாம் கவனிக்க வேண்டும். சுவாமிநாதன் அவர்கள் உருக்கமாக குறிப்பிட்டார்கள். வெங்கட்ராவ் அவர்கள் காலத்தில், அவர்கள் மந்திரியாக இருந்தபோது ஐயின் ஒழிப்பிற்காகவும், இனம் ஒழிப்பிற்காகவும் எதிராக இருந்த கிளர்ச்சிகள் பற்றி குறிப்பிட்டு அது நிறைவேற இந்த 14 வருட காலம் ஆகியிருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். நாங்கள் எல்லாவற்றையும் செய்து விட்டோம் என்றும் சொன்னார்கள். நான் அவர்களுக்கு ஒன்றை ரூபகப்படுத்த விரும்புகிறேன். காளா வெங்கட்ராவ் அவர்கள் இந்த மசோதாவைக் கொண்டு வந்த நேரத்தில் என் கட்சி சார்பில் அறிஞர் அண்ணா அவர்களும் வெங்கட்ராவ் அவர்களும் புரஸ்காக்கத்தில் இந்த மசோதா பற்றி விவாதித்தார்கள். சுவாமிநாதன் அவர்களும் வந்து இருந்தார்கள். அது இப் பிரச்சனை சம்பந்தப்பட்டதாகும். காலம் தாழ்ந்து இது வந்திருப்பதற்காக நான் குற்றம் கூறவில்லை. பல சக்திகள், தோற்றத்தில் ஒரு பெரிய சக்தியாக இல்லாவிடினும், இதை எதிர்த்து வந்தன. ஐயந்தார்கள், கொள்ளைக்காரர்கள், கொடுமைக்காரர்கள் என்று பயப்பட்டுக் கொண்டிருந்தோம். ஆனால் இந்த இனம்தார்கள் சமுதாயக் கட்டுக்கோப்பில் எவ்வளவு அமைப்பாக இருக்கிறார்கள் என்பதை நாம் அறிந்திருக்கிறோம். இடைத் தரக்களை ஒழிக்கும் இம் மசோதா இன்று எல்லோருடைய ஆதரவையும் பெற்றிருக்கிறது. ஆனால் ஒன்றை நாம் மறந்துவிடக்கூடாது. இன்று ஒரு பலமான கருத்து இருக்கிறது. இனம்தார்களுக்கு குடிவார உரிமை உண்டு, அது இம் மசோதா வினால் எடுக்கப்படுகிறது, அவர்களில் உரிமை பறிக்கப்படுகிறது என்று கூறுபவர்கள் இந்த மன்றத்தில் வேண்டுமானால் இல்லாமல் இருக்கலாம், ஆனால் வெளியே இருக்கிறார்கள். பாலசப்பிரமணிய ஐயர் அவர்கள் கூறியிருப்பதைப் பற்றி குறிப்பிட்டார்கள். இனம் தார்களுக்கு குடிவார உரிமை இருக்கிறது என்ற ஒரு கருத்து இருக்கிறது. அலாடி கிருஷ்ணசுவாமி ஐயர், டி. ஆர். வெங்கட்ராம சாஸ்திரி அவர்கள் போன்ற பிரபல வக்கீல்கள் எல்லாம் 15 ஆண்டு களுக்கு முன்னர், இனம்தார்களுக்கு குடிவார உரிமை இருக்கிறது, அதை அவர்களிடமிருந்து பறிக்க முடியாது என்று வாதித்திருக்கிறார்கள். இன்னம்கூட செல்வாக்கு மிகுந்த பத்திரிகைகளான “ஹிந்து”, “சுதேசமித்திரன்” போன்ற பத்திரிகைகள் எல்லாம் இனம்தார்களுக்குள்ள குடிவார உரிமை பற்றி வற்புறுத்தி வருகின்றன. இன்று நாட்டில் தவறாக புரிந்துகொள்ளப்பட்டிருக்கிற ஒரு பிரச்சனை, தவறாக வியாக்கியானம் செய்யப்பட்டிருக்கிற ஒரு பிரச்சனை இருக்கிறது என்றால் அது இந்த இனம்தாரின் பிரச்சனையே. இன்னம்கூட இனம்தாருக்கு குடிவார உரிமை உண்டு என்று வாதிக்கிறார்கள். அதை இந்த சபை ஏற்றுக் கொள்ளாமல் இருக்கலாம், இனம்தார்களிடமிருந்து குடிவார

16th August 1963] [திரு. கே. ஏ. மதியழகன்]

உரிமையைப் பறிப்பது அடிப்படைக்கு விரோதம் என்கிறார்கள். இனங்கள் எப்போது எழுந்தது? எந்த சூழ்நிலையில் வந்தது? எந்த நோக்கத்திற்காக இந்த இனங்கள் கொடுத்தார்கள்? வேடிக்கையாக விளக்கிறார்கள் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள். இனங்கள் எந்த காரணத்திற்காக கொடுக்கப்பட்டன? இந்த இனங்கள் கொடுக்கப்பட்டபோது குடி வார உரிமை இருந்ததா? செல்வாக்குள்ள, மெஜாரிட்டி பலம் பொருந்திய சர்க்கார்கூட இத்தகைய ஒரு மசோதாவை கொண்டு வர முடியாத அளவிற்கு சர்க்காரை அலக்கழித்திருக்கிறார்கள், ஒரு சாரார். இந்த இனம் களை இரண்டு வகையாக பிரிப்பது நல்லது. சர்வீஸ் இனம், கோவில்கள் போன்று மத காரியங்களுக்காக கொடுக்கப்பட்ட இனம் என்று இரண்டாக பிரிப்பது நல்லது. சாதாரண வேலை செய்கிறவர்கள், சலவைத் தொழிலாளர்கள், தேவ தாசிகள் இவர்களுக்கெல்லாம் இனங்கள் கொடுக்கப்பட்டு வந்தன. இதை சர்வீஸ் இனம் என்று சொல்கிறேன். இந்த இனம்தார்களுக்கு குடி வார உரிமை உண்டு என்று ஒரு கட்சி வாதாடுகிறது. இங்குவெண்டு மானால் அதற்கு ஆதரவு இல்லாதிருக்கலாம். வெளியிலே பெரிய வர்கள் அதற்கு ஆதரவு திரட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சர்வீஸ் இனங்கள் சில நல்ல காரியங்கள் செய்வதற்காக படித்தவர்களுக்கு, கோவில்களில் பணி புரிகிற பிராமணர்களுக்கு கொடுக்கப்பட்டு வந்த இனம் சர்வீஸ் இனம். ஜமீந்தார்களுக்குட குடி வார உரிமை கிடையாது. அப்படியிருக்க அவர்களால் கொடுக்கப் பட்ட இந்த இனங்களை வைத்திருப்பவர்களுக்கு எப்படி குடி வார உரிமை இருக்கும்? ஆறில் ஒரு பங்கு அரசனுக்கு என்று கொடுக்கப்பட்டு வந்தது. அது இன்று கிடையாது. கோவில்களில் மந்திரம் சொல்வதற்காக, கோவில்களைப் பாதுகாத்து பூஜை செய்வதற்காக, வேதம் ஓதுவதற்காக, இந்த இனங்கள் கொடுக்கப் பட்டன. நூறு ஆண்டு சரித்திரத்தை படித்துப் பார்த்தால் தெரியும், இந்த நிலத்திலிருந்துள்ள நலனை அனுபவிப்பதற்காகத் தான், அப்படி அனுபவிக்கும் உரிமைதான் இந்த இனம்தார்கள் என்பவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்டது, என்பது. அப்படியிருந்தும், இனம்தார்களின் குடி வார உரிமையில் தலையிடுகிறார்கள், சொத்து உரிமையில் தலையிடுகிறார்கள் என்று சொல்லி இந்த 14 ஆண்டு காலமாக அலைக்கழித்திருக்கிறார்கள். குடி வார உரிமை இருக்கிறது என்பதை எந்த சாசனத்திலாவது காண்பிக்க முடியுமா? அதற்கென தனிப்பட்ட ஏதாவது சாசனம் இருக்கிறதா? தஸ்தாவேஜ்கள் இருக்கின்றனவா? ஜமீந்தார்கள் என்றால் அவர்கள் உரிமையை வசூலித்து கொடுத்து வந்தார்கள். ஆனால் இந்த இனம் தார்களோ அந்த நிலங்களில் இருந்து கிடைக்கிற வருவாயை மட்டும் அனுபவித்து வந்தவர்கள். நான் கேட்கிறேன், இந்த இனம்தார்கள் யாராவது வயலில் களை எடுத்திருக்கிறார்களா? நூற்று நட்டிருக்கிறார்களா? அவர்கள் வயலில் ஏதாவது வேலை செய்திருக்கிறார்களா? வரப்பு எடுத்திருக்கிறார்களா? வாய்க்காலில் தண்ணீர் பாய்ச்சியிருக்கிறார்களா? ஒன்றுமே கிடையாது.

[திரு. கே. ஏ. மதியழகன்] [16th August 1963]

ஒன்றுமே செய்யாது எங்களுக்கு குடி வார உரிமை உண்டு, மேல் வார உரிமை உண்டு என்று திரும்பத் திரும்பச் சொல்லி வருகிறார்கள். சோஷியலிச பாணியில் செல்லும்போது, சோஷியலிசத்தை நோக்கிச் செல்லும்போது, உலகம் போகிற முன்னேற்றப் பாதையில் இந்த இனம்தார்களின் உரிமையை நான் ஏற்றுக் கொள்ளவே முடியாது, யாரும் ஏற்றுக்கொள்ளவும் மாட்டார்கள். ஜமீந்தார்களுக்கு காம்பன்சேஷன் கொடுத்ததே தவறு என்று சொல்கிறவர்கள் நாங்கள். கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிற மசோதா அறிநிலையப் பாதாகாப்புச் சட்டத்திற்கு விரோதமானது என்று சொல்கிறவர்கள் இருக்கிறார்கள். மதம், கடவுள் எல்லாம் வேண்டியதுதான். ஆனால் அதன் போர்வையில் நின்று ஏழைகளை, உழவர்களை பாதிக்கும்படிச் செய்வது தவறு, பிற்போக்கான கருத்துமாகும். ஆச்சாரியார் பெயரைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தாலும், சுதந்திர கட்சி பெயரைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாலும், எதுவாகயிருந்தாலும் 14 ஆண்டுகளாக நம்மை அலகழித்து வந்த ஒரு சதி இன்று ஒழிகிறது என்பதைக் கண்டு இன்று எங்களைப் போல் சந்தோஷப்படுகிறவர்கள் யாருமே இருக்கமுடியாது. உழுகிறவனுக்குத்தான் நிலம் சொந்தமாக இருக்க வேண்டும். இன்ஹெரிட்டன்ஸ் ஆப்கண்டி லாண்ட்லார்டிஸம் போன்றவை இல்லாது உழுகிறவனுக்குத்தான் நிலம் சொந்தம் என்று நிலை இருக்க வேண்டும். செலக்ட் கமிட்டியில் இதுபற்றி விவாதிக்கும்போது ஒரு காம்ப்ரிஹென்சிவ் சட்டம் கொண்டு வருவது நலமென்று கூறப்பட்டது. ஆனால் இன்று மூன்றாக வந்திருக்கிறது. முதலில் தனித்தனியாக மசோதா வேண்டியதில்லை என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. பின்னர் மறுபடியும் கமிட்டி அதை மாற்றி தனித்தனியாக கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். அதற்கான விளக்கத்தை அமைச்சர் அவர்கள் தரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அமைச்சர் அவர்களை இதற்காக பாராட்டுகிற நேரத்தில் இந்த நல்ல மசோதாவிற்கு எங்களுடைய ஆதரவும் வருகிறது என்று பெருமையும், பூரிப்பும் நாங்கள் அடைகிறோம் என்று கூறி என் உரையை முடிக்கிறேன்.

12-00
noon.

திரு. கோ. நாராயணசாமி நாயுடு: கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த மசோதாவை நான் மிகமிக பாராட்டுகிறேன். இந்தச் சட்டம் கொண்டுவருவதற்கு யார் யாரோ காரணமாக இருப்பதாக சிலர் தெரிவித்தார்கள். அதையும் குறித்து நான் மிகுபட்சி அடைகிறேன். நல்ல காரியம் நடக்கிறபொழுது எனக்கும் அதில் பங்கு உண்டு, நான் தான் அதைச் செய்தேன், அந்த நன்மையை ஏற்படுத்தினேன் என்று சொன்னால், அவர்களுக்கும் என்னுடைய பாராட்டுதலை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். உழுவர்களுக்குத்தான் நிலம் சொந்தம் என்று முதல் முதலில் நாட்டில் சொன்னது மதிப்பிற்குரிய தேசப் பிதா காந்தி அடிகள் என்பதை யாரும் மறந்திருக்க முடியாது. ஆனால் ஜமீந்தார்களுக்குப் பக்கத் திலுள்ள விவசாயிகளுக்கு மாத்திரம்தான் நிலம் சொந்தம் என்று

16th August 1963] [திரு. கோ. நாராயணசாமி நாயுடு]

சொல்லுவதை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. எவன் நிலத்தை உழுகிறானோ அவனுக்கு நிலம் சொந்தம் என்று தான் பொருள் கொள்ளவேண்டுமே தவிர, ஜமீன்தார் பகுதிகளில் இருப்பவர்களுக்குத்தான் அந்த வாசகம் பொருந்தும், அந்த உரிமை உண்டு என்று பின்னால் பொருள் கொள்வது அவ்வளவு உசிதமாக எனக்குப்படவில்லை.

நண்பர் மதியழகன் அவர்கள் ரொம்ப மனவேதனையோடு சொன்னார்கள். தேசத்திலே உள்ள பெரும் பத்திரிகைகளெல்லாம், நம்முடைய தமிழ் நாட்டிலே இருக்கிற 'சுதேசமித்திரன்', 'இந்து' பத்திரிகைகள், இந்த சீர்திருத்தத்திற்கு மாற்று கட்சி கட்டிக் கொண்டு வேலை செய்கிறது என்று வருத்தத்துடன் தெரிவித்தார். எந்தக் காலத்தில் 'இந்து', 'சுதேசமித்திரன்' முற்போக்கு சக்தியை ஆதரித்தன? அப்படி அவர்கள் ஆதரித்து எழுதிய நாளிப் பார்த்திருக்க முடியாதே? அப்படியிருக்கும்பொழுது 'நாம் சொல்லுவதை அந்தப் பத்திரிகைகள் ஒத்துக்கொள்வதில்லை, ஏதோ கெடுதல் செய்கின்றன' என்று ஏன் ஆச்சரியப்பட வேண்டும்? எனக்குத் தெரியும், விவசாய இயக்கம் பல வருஷங்களாக நடந்தபொழுது, அதற்கு எதிராகத்தான் இந்தப் பத்திரிகைகள் எழுதிக்கொண்டு வந்தன. அப்படியிருக்கும்பொழுது அந்தப் பத்திரிகைகளைப் பற்றி சட்டசபையில் பேசி, அவைகளுக்கு விளம்பரம் கொடுத்திருக்கவேண்டிய அவசியமில்லை.

சட்டம் எவ்வளவு நல்லதாக இருந்தபோதிலும், அந்த சக்தி இருக்கிறதே அந்த சக்தியை சமாளிப்பது ரொம்பவும் கஷ்டம். அந்த சக்தி தன்னுடைய பலத்தைக் காட்டித்தான் தீரும். பரம பத படத்தில் சிறு பாம்புகள், பெரிய பாம்புகள் இருப்பதுபோல், இந்த மசோதாவிலும் சில ஓட்டை உடைசல்கள் இருக்கின்றன என்று நான் கருதுகிறேன். சர்வீஸ் மான்யம் என்று இருக்கிறதே, அதையும் இதில் சேர்த்திருந்தால்தான், இது முழு முதல் சட்டமாக இருக்க முடியும். இப்படி சர்வீஸ் கிராமங்கள் எங்கள் பகுதியில் மடாதிபதிகளின் ஆதிக்கத்திலும் கோவில்களின் ஆதிக்கத்திலும் இருக்கின்றன. அதையெல்லாம் இந்த சட்டத்தில் சேர்க்கவேண்டும். ஜமீன்தார்களை ஒழித்த மாதிரி, ராஜாக்களை ஒழித்த மாதிரி அவ்வளவு சீக்கிரம் இந்த சக்தியை ஒழித்துவிட முடியாது. இது ரொம்ப கடுமையான சக்தி. கடவுள் மாதிரி அவர்கள் இருக்கிறார்கள் என்ற நினைப்பு இருக்கிறது. அவர்களும் மனிதர்கள்தான். 'தெய்வம் மானுஷ்ய ரூபேண' என்று சொல்லுவதுபோல், அவர்களை தெய்வமாகக் கருதி, அந்த தெய்வம் போன்ற மனிதருடைய சக்தியில் கை வைத்தால், நமக்கு கேடு வந்து விடுமோ, அல்லது ஏதாவது கொடிய வியாதி வந்துவிடுமோ, தீங்கு வந்துவிடுமோ அல்லது நமக்கு இருக்கிற பதவி போய்விடுமோ என்று பயம் ஏற்படுகிறதோ என்னவோ? மனிதற்குள்ளேயே சில பேர்களை ஏற்றுவதும், சில பேர்களை தாழ்த்துவதும் கூடாது. ஜமீன்தார்களுக்கு என்ன பலம் இருந்ததோ, என்ன சக்தி

[திரு. கோ. நாராயணசாமி நாயுடு] [16th August 1963]

இருந்ததோ, இனம்தார்களுக்கு என்ன பலம் இருந்ததோ அல்லது சக்தி இருந்ததோ, அதைவிட அதிக சக்தி பண்டார சன்னதி களுக்கு உண்டாக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த சக்தியை, அந்த பலத்தை சீக்கிரம் சமாளிப்பது கஷ்டம். மதிப்பிற்குரிய அறநிலைய பாதுகாப்பு மந்திரி அவர்கள் அதற்குரிய சட்டம் சமீபத்தில் வரும் என்று தெரிவித்தார்கள். அதற்கும் நான் என்னுடைய பாராட்டு தலைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

விவசாயிகள் ஏறுகிற ஏணியை நன்றாக அமைக்கவேண்டும். வேறும் ஏணியை மட்டும் வைத்து இரண்டு குச்சிகளை மட்டும் வைத்துவிட்டால் போதாது. பழுக்களை நன்றாக அமைக்க வேண்டும். யாராவது ஒருவன் விவசாயியாக இருந்தால், அவன் விவசாயி என்று அவனே நிரூபிக்கவேண்டும், அப்பொழுதுதான் அந்த நிலம் அவன் கைக்கு வருகிறது. அவன் உள்ளபடியே விவசாயிதான். அவனுடைய குடும்பத்திலே அவனுடைய மனைவியோ அல்லது வேறு யாராவதோ சாகுபடி செய்கிறாரா என்பதை அவனே நிரூபிக்கவேண்டும். இப்படி நிலைமை இருப்பதினால்தான், 60-40 வாரச் சட்டம், அதுபோன்ற பாக்கிச் சட்டங்க ளெல்லாம் தவிடுபொடியாக்கப்பட்டிருக்கின்றன. யார் தேரடியாக விவசாயம் பண்ணுகிறானோ அவன் விவசாயி அல்ல என்று கணவிலி யேஷன் கோர்ட்டிலும், ரெண்டு கோர்ட்டிலும் ஏற்கனவே தீர்ப்பு வாங்கி வைத்திருக்கிறார்கள். பத்து வருஷம், 5 வருஷம், 12 வருஷம் ஒருவரிடம் நிலம் இருந்தால், அவன் கொடுக்கவேண்டிய பாக்கியிருந்தால் அதற்குரிய காம்பென்சேஷன் கொடுப்பதைப் பற்றி ஆட்சேபனை இருக்க முடியாது. ஆனால், இதை அவன் நிரூபித்துத்தான் ஆகவேண்டும் என்று சொல்லுவதில்தான் கஷ்டம் ஏற்படுகிறது. ஒரு நல்ல விவசாயியாக இருந்தால்கூட, அவன் வயலிலே இறங்க முடியாது, அவனுக்கு காவில் வாதம், அவன் வயலில் இறங்கினால் இறந்துவிடுவான் என்று அவன் தம்பியை விட்டே சாட்சி சொல்லிவைக்கக்கூடிய அளவுக்கு நிலைமை போய் விடுகிறது. அதற்காக டாக்டர் சர்ட்டிபிகேட் கூட தாக்கல் செய்து விடுகிறார்கள். சமீபத்தில் நான் கேள்விப்பட்டேன். நாகப் பட்டினத்தில் ஒரு மாஜிஸ்ட்ரேட் சரியாக இல்லை என்று எல்லோரும் சேர்ந்து அவரை பைத்தியக்காரர் என்று டெக்ளயர் செய்துவிட்டார்கள். அவர் கோர்ட்டுக்கு வரமுடியாமல் வெளியே அலைந்து கொண்டிருக்கிறார் என்று 5, 6 மாதங்களுக்கு முன்பு கேள்விப்பட்டேன். தண்ணீரில் இறங்கினால் செத்துவிடுவான் என்று டாக்டர் சர்ட்டிபிகேட் வாங்கிக் கொண்டுவந்து தாக்கல் செய்யக்கூடிய திறமை கூட இருக்கிறது. இம்மாதிரி கோர்ட்டில் நிரூபிக்கிற அளவுக்கு நிலைமை போய்விடுகிறது. எதிர்பார்த்து கற்பனை செய்வது என்று இல்லாமல், அப்படியே நடந்த சம்பவம் போல் நன்றாக விவசாயம் தெரிந்தவர்களைக்கூட அவர்கள் நிலத்தில் சாகுபடி செய்யாதவர்கள் என்று இப்பொழுது கோர்ட்டில் தீர்ப்பு வாங்கிவிடுகிறார்கள். பாம்பை அடித்தால் ஒரே

16th August 1963] [திரு. கோ. நாராயணசாமி நாயுடு]

அடியாக அடித்துவிடவேண்டும். அதை பாதி அடித்து விட்டு விட்டால் விஷத்தன்மை அதிகமாகப் போய்விடும். உடம்பை அது நன்றாக பலமாக்கிக்கொண்டுவிடும். இன்னும் கட்சி வேறு பிரித்துக்கொண்டு, துணைசேர்த்துக்கொண்டு வந்துவிடும். இரண்டு, மூன்று தடவைகள் ஏமாந்துவிட்டோம். அடித்தால் ஒரே அடியாக அடித்துவிடவேண்டும். இல்லாவிட்டால் அது இண்டு இடுக்குகளில் புழுந்து விஷத்தை கொடுமையாக்கிக்கொண்டு, தேகத்தை பலப்படுத்திக்கொண்டு எந்த ரூபத்தில் வரும் என்று சொல்ல முடியாது. கட்சி ரூபத்திலோ அல்லது ஆசாமி ரூபத்திலோ துணை சேகரித்துக்கொண்டு வரும். சர்க்காருக்கு விரோதமாக பலப்படுத்திக்கொள்வதற்கு கொஞ்சம் கூட இடம் கொடுக்கக் கூடாது. இண்டு, இடுக்கு இல்லாமல் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும். விவசாயிக்கு டெபினஷன் கொடுப்பது சில சமயங்களில் விவசாயிக்கு பாதகமாக, விவசாயியின் நிலம் பறிபோகும் நிலைமையை, விவசாயி நிலத்தை இழக்கும் நிலைமையை ஏற்படுத்தி விடுகிறது. அம்மாதிரி நிலைமையை உண்டாக்கக்கூடாது. சில பேர்கள் நான் பேச எழுந்திருந்தால் பண்டார சன்னதிகளையும், மடாதிபதிகளையும் பற்றித்தான் பேசுகிறேன், தவறாக கடவுள் பேரில் கையை வைக்கிறேன் என்று தப்பாக நினைக்கிறார்கள். கடவுளிடம் பக்தி, பயம் இருக்கவேண்டியதுதான். ஆனால் தனிப்பட்ட மனிதர்களிடம் இந்த அதிகாரத்தைக் கொடுத்தால், ஒருவருடைய வாழ்க்கையை ஏற்றுவதற்கோ, அல்லது இறக்குவதற்கோ அவர்களிடம் சக்தி இருக்கக்கூடிய நிலைமையை வைத்துக்கொண்டிருந்தால், அது ஜனநாயக சர்க்காருக்கு பொருத்தமாக இருக்காது. அவர்கள் கடவுளைப்பற்றி சொந்த அபிப்பிராயம் எப்படி வேண்டுமானாலும் வைத்துக்கொள்ளலாம். அவர்கள் 1,000, 1,000 வருஷங்களாக தபசு செய்யட்டும், ஜபம் செய்யட்டும், பஜனை செய்யட்டும், யோகம் செய்யட்டும். அது தனிப்பட்ட மனிதர்கள் இஷ்டம் போல் மனதில் அபிப்பிராயம் வைத்துக்கொள்ளலாம். ஆனால், ஒருவருடைய வாழ்க்கையை ஏற்றுவதற்கோ, இறக்குவதற்கோ அவர்களிடம் அதிகாரம் இருக்கக்கூடாது. எண்ணெய் ஆட்டுகிற ஒரு வாணியனுக்குச் சொந்தமான நிலத்தை ரூ. 800-க்கு திருவாடுதுறை ஆதினத்தில் வாங்கினார்கள். அதற்கு சமீபத்தில் இருக்கிற நிலத்தை ரூ. 3,500க்கு குமரகட்டளை தேவஸ்தானத்திற்கு தரம்புரம் ஆதினம் வாங்கினார்கள். ஒவ்வொரு ஊரிலும் தங்களுக்கு உரிமை இருக்கிறது என்பதை நிலைநாட்ட இப்படி நிலத்தை வாங்குகிறார்கள். திருவாடுதுறை ஆதினம் வாங்கினால், தரம்புரம் ஆதினத்திற்கு மதிப்பு இல்லாமல் போய்விடும் என்று கருதி அவர்களும் வாங்குகிறார்கள். ரூ. 3,000 பெறுமான நிலம் இப்பொழுது பல 3,000 ரூபாய் மதிப்பு இருக்கும். சர்க்கார் கொண்டுவருகிற சட்டம் விவசாயிகளை நிலத்திலிருந்து அப்புறப்படுத்தாத நிலைக்கு இருக்கவேண்டும். மேலும் அவர்களுக்கு பாதகம் விளைவிக்கக்கூடாது. ஆளும் கட்சியின் அபேட்சகருக்கு எதிராக வேலை செய்யக்கூடிய நிலையில் அமையக்

[திரு. கோ. நாராயணசாமி நாயுடு] [16th August 1962]

கூடாது. திரு. மதியழகன், திரு. நெடுஞ்செழியன் அவர்களுக்கு இந்த சந்தர்ப்பத்திலே ஒரு மகிழ்ச்சி தரக்கூடிய செய்தியை தெரிவிக்கிறேன். அவர்கள் கட்சி காரியதரிசிகள் அங்கே வரிசையாக நிலம் வாங்கியிருக்கிறார்கள். அதெல்லாம் அவர்களுக்கு கூடிய சீக்கிரம் தெரியவரும். இப்பொழுதே தகராறு இருக்கிறது. எதிர்க்கட்சியில் இருப்பவர்கள்கூட நிலத்தை பெறக்கூடிய அளவுக்கு ஜனநாயக ரீதியிலே சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. அவர்கள் அதுபற்றி சமீபத்தில் கேள்விப்படுவார்கள் என்று நினைக்கிறேன், அவர்களுக்கு ரொம்பவும் சந்தோஷமாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்.

(கனம் சபாநாயகர் தலைமை.)

அம்மாதிரி முறையில் அவர்கள் கையில் அதிகாரத்தைக் கொடுத்து இந்த சட்டத்தை அமுல் நடத்தும் நிலைமை ஏற்படக்கூடாது. விவசாயிகள் ஏறும் ஏரியில் பழுக்கள் நன்றாக அமைக்கப்பட வேண்டும். பாம்பத படத்தில் சிறு சிறு பாம்புகள் இருப்பது போல், பாம்புகளே இந்த சட்டத்தில் இருக்கக்கூடாது. இந்த சட்டத்தில் இண்டு, இடுக்குகள், ஓட்டை உடைசல்கள் இருக்கக் கூடாது.

நீதி மன்றத்தில் நீதி தேடிக்கொள்ளலாம் என்றால், என்னைப் பொறுத்த வரையிலே சில்லறை உள்ளவனுக்குத்தான் நீதி. ஸ்டாம்பு ஒட்டி, வக்கில் வைத்து, வழக்கு மன்றத்தில் வழக்காடுவதற்கு ஏழை விவசாயிகளிடத்தில் ஏது சில்லறை? அதுவும் கையெழுத்துக்கூட போடத் தெரியாதவனுக்கு எங்கிருந்து நீதி பெற முடியும்? எந்தக் கட்சிக்காக பேசிக்கொண்டிருக்கிறார் வக்கில் என்பது கூட அவனால் தெரிந்துகொள்ள முடியாது. இன்னும் 10, 20 வருஷங்களுக்கு சட்டசபை இருந்தால் எந்த வக்கிலும் வாங்கமுடியாத அளவுக்கு சட்ட புத்தகங்கள் சேர்ந்து விடும். அந்தச் சட்டத்தை இந்தச் சட்டம் இடிக்கும், இந்தச் சட்டத்தை அந்தச் சட்டம் இடிக்கும் என்று நினைப்போமானால், ஒரு காரியமும் நடக்காது. இப்பொழுது கொடுமையான வியாதிக்கு எப்படி 'ஐ ஸ்பெஷலிஸ்ட்', 'நோஸ்' ஸ்பெஷலிஸ்ட், 'ஹெட்' ஸ்பெஷலிஸ்ட் என்று டாக்டர்கள் இருப்பது போல, வக்கில்களிலும் எலக்ட்ரிசிடி சட்டத்திற்கு ஒருவர், குடிவாரச் சட்டத்திற்கு ஒருவர் என்று வக்கில்கள் பிராஞ்சு பிராஞ்சாக இருக்கக்கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. சட்டம் மனிதனுக்கு சாதகமாக இருக்கிற நிலைமை போய், அவனுக்கு பாதகமாக இருக்கிற நிலைமைக்குத்தான் வந்துகொண்டிருக்கிறது. அதற்கு இது பாதுகாப்பாக இருக்கும், இதற்கு அது பாதுகாப்பாக இருக்கும் என்றெல்லாம் யோசனை செய்து நாம் இங்கே சட்டங்கள் இயற்றுகிறோம். ஆனால் எங்கள் பகுதியில் உள்ள ஒருவர் உற்சவ விக்கிரமாக இல்லாமல் மூல விக்கிரகமாக இருந்து இதற்கெல்லாம் என்னென்ன வியாக்கியானம் பண்ணலாம் என்பதை சொல்லிக் கொடுப்பார். இதை எல்லாம் பார்த்து, ஏணி

16th August 1963] [திரு. கோ. நாராயணசாமி நாயுடு]

யிலுள்ள பழுவை பொருத்தமாக வைத்து, பாம்பினுடைய விஷத்தை எடுத்து, நம்முடைய காலத்திலே இந்த மகத்தான சட்டத்தை செய்திருக்கிறோம், குடிகளுக்கு ஒரு நல்ல காரியத்தை செய்திருக்கிறோம் என்ற நிலைமையை உண்டாக்க வேண்டும். சென்ற மூன்று ஐந்தாண்டு திட்டங்களிலும் விவசாய உற்பத்தி முன்னேறியதற்குக் காரணம், நிலத்திலுள்ள உரிமைகள் விவசாயிகளுக்கு கொடுக்கப்பட்டு வருவதினால்தான். முதல் சட்டசபையில் இருந்தவர்களுக்குத் தெரியும், 1952-ல் நிலத்தை பணம் இல்லாமல் விவசாயிகள் கையில் ஒப்படைத்தால் எப்படி பயிர் விளையுமென்று பலர் நினைத்தார்கள். ஆனால் ஆறு, அல்லது எட்டு மாதத்திற்குள் பத்து அல்லது பன்னிரண்டு சதவிகிதம் அதிகமாக விளைந்தது. இந்த தேசத்தில் தானும் பற்றுதல் கொள்ளக்கூடிய சில இருக்கின்றன என்ற நிலைமை ஒவ்வொரு உழவனுக்கும் ஏற்பட வேண்டும். “சொத்து உரிமை இல்லாத தேசத்தில் தேச பக்தி ஏற்படாது” என்று வெண்டல் வெல்கி சொல்லியிருக்கிறார். “எனக்கு நிலம் இருக்கிறது, எனக்கு வீடு இருக்கிறது”, என்ற உணர்ச்சி ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும், ஒவ்வொரு குடும்பத்திற்கும் இருக்க வேண்டும். தேச பக்தியையும், தேச பாதுகாப்பையும் கருதிச் செய்ய வேண்டிய காரியம் இது. பல காரியங்களை நாம் தொடர்ந்து செய்து வந்திருக்கிறோம். ஆனால் எப்படிப்பட்ட காரியங்களைச் செய்தாலும், எதிராக உள்ளவர்கள் தங்களை பலப் படுத்திக் கொண்டு வருகிறார்கள். கனம் ரெவினியூ அமைச்சர் அவர்கள் ஒரு ஒருங்கிணைந்த சட்டத்தை கொண்டு வரப் பேரவதாகத் தெரிவித்தார்கள். அதைச் செய்கிறபொழுது, பூரணமாகச் செய்து, கச்சேரி போக முடியாத நிலையை உண்டாக்கினால்தான், விவசாயிகளுக்கு நீதி கிடைக்கும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொண்டு, இந்தச் சட்டத்தை மனப்பூர்வமாக ஆதரிக்கிறேன். இதைக் கொண்டு வந்த நமது சர்க்காருக்கு என்று பாராட்டுதலைத் தெரிவித்துக் கொண்டு, என்னுடைய பேச்சை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

திரு. கோ. சி. மணி: ஆன் எ பாயின்ட் ஆப் இன்பர்மேஷன், ஸார். கனம் அங்கத்தினர் சற்று முன்பு பேசியபொழுது, திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்த காரியதரிசி அவர்களும், இன்னும் சிலரும் நிலம் பெற்றிருக்கிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். ஏதாவது ஆதாரத்தின் அடிப்படையில் சொல்லுகிறார்களா, அதை அவர்கள் நிரூபிக்க முடியுமா என்பதைத் தெரிவிக்கும்படி கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

கனம் சபாநாயகர்: இது பாயின்ட் ஆப் இன்பர்மேஷன் இல்லை. இது ஒரு ‘சாலஞ்’. அப்படி சாலஞ் பண்ணுவதற்கு இங்கே இடமில்லை. It cannot be allowed.

* திரு. சா. கணேசன்: கனம் தலைவர் அவர்களே, இப்பொழுது சபை முன்னர் கொண்டுவரப் பெற்றிருக்கிற இருவரா மசோதா வின் சாதக பாதகங்களை அழுத்தமாகப் பேசுவதை விட, மற்றவர்

[திரு. சா. கணேசன்] [16th August 1963]

களைப்பற்றித்தான் பல அன்பர்கள் மிக அழுத்தமாகப் பேசினார்கள், கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்கள் தலைமை ஏற்றிருந்த பொழுது. அதற்காக நான் வருத்தப்படவோ, சங்கோசப்படவோ, இல்லை. எங்களைப் பார்த்து கிண்டலும், கொஞ்சம் குத்தலும் கூடச் செய்தார்கள். இதற்கெல்லாம் மசிகின்றவர்கள் நாங்கள் அல்ல என்று அழுத்தமாகச் சொல்லுகிறேன். (சிரிப்பு) ஆண்டவனுக்குப் பொதுவாக எது நல்லது என்று கருதுகிறோமோ, அதைச் சொல்லுகிறோம். அதற்கு மேலே நான் போக இப்பொழுது விரும்பவில்லை. போனால் கொஞ்சம் நாசுக்காக நானும் பேசுவேன்.

இந்தச் சட்டத்திலே இருக்கிற சாதக பாதகங்களைப் பற்றி முதலிலே பேச நினைக்கிறேன். குறிப்பாக ரயத்து உடைமையாக ஆக்கத் தொடங்குகிறபொழுது, என்னுடைய இலட்சியம் எல்லாம்—என்னுடையது என்றால் எங்களுடையது என்றும் பொருள்—பெரிய பணக்காரர்களை, நிலச்சுவான்தார்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்பதே கிடையாது. உழவனை கண்ணியமாக வாழ வைக்க வேண்டும், அவன் மேலோங்க வேண்டும் என்பதில் நாங்கள் எவருக்கும் குறைந்தவர்கள் அல்ல, தாழ்ந்தவர்களும் அல்ல. இந்த நிலையிலே இனம் நிலங்களை ரயத்து நிலங்களாக மாற்றுகிற பொழுது, எத்தனை ஆண்டுகள் என்று வரையறைகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன, எவ்வளவு பணக்காரர்கள், உடைமைக் காரர்கள்—அவர்கள் மடாதிபதிகளாக இருந்தாலும் சரி, சாதாரண மனிதர்களாக இருந்தாலும் சரி, எனக்கு அக்கறை இல்லை—ஆகியோருக்கு உடைமையாக உள்ள நிலங்களை உழப்பவனுக்கே சொந்தம் ஆக்குவதிலே எங்களுக்கு ஆட்சேபனை கிடையாது. ஆனால் எல்லா மக்களுக்கும் பொதுவாக இருக்கிற தெய்வ ஸ்தாபனங்கள், இந்து மதமோ, முகமதிய மதமோ, கிருஸ்தவ மதமோ, அவற்றைச் சேர்ந்தவை, கல்வித் கூடங்கள் போன்ற ஸ்தாபனங்கள், ஆஸ்பத்திரிகளைப் போன்ற ஸ்தாபனங்கள், பொது நன்மைக்குரிய ஸ்தாபனங்கள், இவற்றிற்குரிய நிலங்களை, “அந்த ஆஸ்பத்திரி உழவில்லை, கோயிலில் இருக்கிற சுவாமி உழவில்லை, பள்ளிக் கூடத்திலே இருக்கிற ஹெட் மாஸ்டர் உழவில்லை, கல்லூரியிலே இருக்கிற பிரின்ஸிபால் உழவில்லை, யூனிவர்சிடியில் இருக்கிற வைஸ்-சான்ஸ்லர் உழவில்லை,” என்று சொல்லி மாற்றி விடுவது தர்மம் அல்ல. அவ்வளவும் அவ்வளவு பேருக்கும் சொந்தம். அதற்காக யாரோ நாலு பேர் உழுகிறார்கள் என்றால், அவர்கள் உழவர்கள் என்ற காரணத்திற்காக மட்டும் உழவில்லை, உழத் தெரிந்தவர்கள் என்ற காரணத்தினாலேதான் உழுகிறார்கள். அதே போன்று ஆசிரியர்கள் கல்வி பயிற்றுவிக்க தெரிந்தவர்கள் என்ற காரணத்தினால் கல்வி பயிற்றுவிக்கிறார்கள், கல்வி பயிற்றுவிக்கிற ஐாதி என்று கூறி கல்வி பயிற்றுவிக்கவில்லை. இதை எல்லாம் ராக-துவேஷம், விருப்பு வெறுப்பு இல்லாமல் மனத்திலே கொள்ளல் வேண்டும். இதற்கெல்லாம் இந்திய சமுதாயத்திலே, அதிலும் சிறப்பாக எனக்குத் தெரிந்த தமிழர் சமுதாயத்திலே ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் மேற்பட்ட சான்றுகளைக் காண்கிறோம். அவை எல்லாம் சமுதாய சொந்த

16th August 1963] [திரு. சா. கணேசன்]

தாக இருந்தவை. எந்த சமுதாயச் சொந்தை எடுத்துக் கொண்டாலும், யார் யாருக்குத் திறமை இருக்கிறதோ, அவர்கள் அந்தந்தத் துறையை நிர்வகித்தார்கள். உழுத் தெரிந்தவர்கள் நிலத்தை உழுகிறார்கள், கற்பிக்கத் தெரிந்தவர்கள் கற்பிக்கிறார்கள். பழங்காலத்தில் கோயில்தான் சர்வ கலாசாலையாக இருந்து விளங்கியது. நாட்டியம், பாட்டு, சமையல், சந்தனம் பூசதல் முதலான ஆய கலைகள் 64-ஐயும் கொண்டிருந்த சர்வ கலாசாலை பழங்காலத்தில் கோயிலே. பல கலைகளையும் கற்பிக்கின்ற கோயில் பிரகாரங்களுக்குத்தான் கல்லூரி என்ற பெயர். அந்தக் காரணத்தால் தான் பலகலை பயிற்றுவிடத்திற்குக் கல்லூரி என்ற பெயர் ஏற்பட்டது. ஆயிரம் கோயில்களில் அக்கிரமங்கள் நடக்கலாம். ஆனால் அவற்றைத் திருத்த முயல வேண்டுமே தவிர, அவற்றை அழிக்க, ஒழிக்க, அல்லது தானாக அழிந்து விடக்கூடிய செயல்களை செய்ய, கூடாது என்று சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

அதற்கு மேலே, சில இடங்களிலே 60 வருடங்கள் இருந்தால் போதும், அது கை மாறி விடும் என்ற நிலைமை இருக்கிறது. இதை முண்டுகிற இன்னொரு சட்டமும் இருக்கிறது. அது கோயில்களைப் பற்றிய சட்டம், அதாவது ஹிந்து எண்டென்மெண்ட்ஸ் ஆக்ட். நமக்குத் தெரியும், பல கோயில் சொத்துக்கள் பல்லாயிரக் கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே இருந்து வருகின்றன. கனம் சகோதரர் திரு. ஆர். வி. சுவாமிநாதன் அவர்கள், ஏதோ ஐமீன்தார்கள் காலத்தில்தான் கொடுத்தார்கள் என்று சொன்னார்கள். நமக்கெல்லாம் நன்றாகத் தெரியும், ஐமீன்தார்கள் காலத்தில் கொடுக்கப்பட்ட தானங்கள் எல்லாம் ஐமீன் அபாலிஷன் சட்டத்தினாலேயே தொலைந்து போய் விட்டன. அதற்கு முந்தி இருப்பவை பல இருக்கின்றன என்பதை நாம் மறந்து விடக் கூடாது. தேவதாயம், தர்மாசனம் என்று பல்வேறு பெயர்களிலே வரி இல்லாத நிலங்கள் பல இருக்கின்றன. அவை எல்லாம் பல்லவ, சோழ, பாண்டிய, சேரர் காலத்திலே—கி.மு. காலத்தில் இருந்து என்று கூடச் சொல்லலாம், ஆனால் அதற்கு ரிக்கார்டுகள் கிடையா.—கி.பி. 7-வது நூற்றாண்டிற்குப் பிறகு “Recorded evidence” கல் வெட்டுகளிலேயும் சின்னமனார் செப்புப்பட்டயங்கள் போன்ற பட்டயங்களிலும் காணக்கூடும். அவற்றைப் பார்த்தால், பழங்கால மும்முடி வேந்தர்களால் கொடுக்கப்பட்ட நிலங்கள் அவை என்பது புலப்படும். இவற்றை எல்லாம் சட்டத்தைக்கொணர்ந்து சுலபமாக தகர்த்து விடுவதிலேயே லாபம் ஒன்றுமில்லை. ஏதோ சில தனிப்பட்ட நபர்களுக்கு, அவர்கள் பொதுநலப் பிரதிநிதிகளா என்பதெல்லாம் தெரியமுடியாது—உழுதவர்கள் என்பதற்காக நிலத்தை சொந்தமாக்கிவிடுவது என்றால், கல்வி கற்பித்தவர் என்பதற்காக கல்வி ஸ்தாபனம் அவருக்குச் சொந்தம், வேலைக் காரர்களுக்கு ஓர்க்ஷாப் சொந்தம் என்று—அப்படி ஆகிவிட்டால் எனக்கு ஒரு நஷ்டமும் இல்லை—அது சாத்தியமா என்றுதான் பார்க்க வேண்டும். ஏதோ ஐமீன்தார் காலத்திலேதான் இப்படி கிராண்டிகளாகக் கொடுக்கப்பட்டன என்று கருதுவது சரி இல்லை. பன்னூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பே கோவில்களிலும், மற்ற

[திரு. சா. கணேசன்]

[16th August 1963]

ஸ்தாபனங்களிலும், பணி மானியங்கள் விடப்பட்டிருக்கின்றன, பலருக்கு. இன்றைக்கு மாதச் சம்பளத்திலே ஆட்களை வைத்துக் கொண்டிருப்பது போல, பழைய மன்னர்கள் காலத்தில் பரம்பரையை நியமித்தார்கள். பரம்பரை நியமனத்தைப் பற்றி இன்றைக்குப் பலருக்கு கருத்து வேறுபாடு இருக்கலாம். ஆனால் எனக்கு அதுபற்றி உறுதியான அபிப்பிராயமுண்டு. அப்படி ஏற்படுத்தப்படவில்லை என்றால், நான்கு வேதங்களும் வாயாலே ஒதி பரம்பரையாக இன்றுவரை வந்து இருக்காது. தமிழிலும், எழுதாக்கிளவி என்றே நான்மறைக்குப் பெயர். அப்படியே பரம்பரையாக எவ்வளவோ வந்திருக்கின்றன. அப்படி இல்லை என்றால், இன்றைக்கு பரத நாட்டியம், நாதசுரம் இவை எல்லாம் என்ன ஆகி இருக்கும்? அவற்றைப்புதிதாக படித்து இன்றைக்கு நாம் நிபுணர்களாக ஆகிவிட முடியுமா? தமிழ் நாட்டில், பல கலைகள் காப்பாற்றப்பட்டு வந்து இருக்கின்றன. கட்டட, கோபுர ஸ்தபதிகளை வைத்து இருந்திருக்கிறோம். எங்கள் பக்கத்தில் தச்சன் மானியம் முதலியவை உண்டு. ஊருக்கே அல்லது ஒரு சாலைக்கே அந்த மாதிரிப் பெயர்கள் உண்டு. பின்னால் வந்தவர்கள் ஏதாவது தகடுகத்தங்கள் செய்து இருக்கலாம். ஒரு "X" ட்ராஸ்டியாக இருந்தபோது, நிலத்தை ஒரு சுப்பனுக்கு விற்கிறார்; அவன் ஒரு கருப்பனுக்கு விற்கிறான். இப்படியே 10, 20, 50 கைகள் மாறி இருக்கலாம். அது சம்பந்தமாக கோர்ட்டிலே சென்று அந்த நிலத்தைக் கோவிலுக்கே திரும்பப் பெற எண்டேள் மெண்ட் சட்டத்திலே விதி இருக்கிறது, என்று சட்ட நிபுணர்கள் சொல்லுகிறார்கள்; அது சாத்தியம் என்று சொல்லுகிறார்கள். சில கோவில்களில் இது பற்றி சாசனங்கள் கூட இருக்கலாம். இதை எல்லாம் நாம் மனத்தில் கொள்ள வேண்டும். இவற்றை எல்லாம் ஒரு தனிப்பட்ட நிலைமை என்று கொள்ளாமல், இவை எஜுக்கே ஷனல் அல்லது கம்யூனலோ அல்லது பப்ளிக்கோ, ரிவிஜியஸ் சாரிடஸ் என்று கொண்டு, இவற்றிற்கெல்லாம், தக்க விதிவிலக்கு செய்வதோடு, பாதுகாப்பும் செய்யப்படவேண்டும் என்பது ஆட்சியின் கடமை, அரசின் கடமை என்பதை வலியுறுத்திச் சொல்ல நான் விரும்புகிறேன்.

ஊழிய மானியம் பற்றிச் சொல்லும்போது, மானியக்காரர் கோவிலுக்கோ அல்லது ஸ்தாபனத்திற்கோ 20 மடங்கு கொடுத்து விட்டால் நிலம் அவனுக்குச் சொந்தமாகி விடும் என்றும், அல்லது அவன் தொடர்ந்து ஊழியம் செய்ய விரும்பினால் அதையும் செய்யலாம் என்றும் அமைச்சரவர்கள் தனது உரையில் சொன்னார்கள். அதைக் கூட நன்றாக யோசித்துச் செய்ய வேண்டும். முடிந்தவன் செய்யட்டும். முடியாதவன் கஷ்டப்பட வேண்டியது இல்லை. ஆனால், அப்படிப் பட்டவனுக்கு ஸ்தாபனமே 20 பங்கு கொடுத்து விட்டு, சர்வீஸ் மானியத்தைப் பெறலாம் என்று செய்வது நியாயமாக இருக்கும், அவர்களுக்கும் சிறப்பாக இருக்கும் என்பது என் எண்ணம்.

16th August 1963] [திரு. சா. கணேசன்]

அதற்கு மேலே, சில நிலங்கள் ராணுவ சேவைக்காகக் கொடுக்கப்பட்டவை. இப்பொழுது ராணுவ சேவைக்குக் கொடுக்கப்படும் நிலத்திற்கு ஊறு கிடையாது, ஆபத்தில்லை. ஆனால், பழைய காலத்திலே மன்னர்கள் ராணுவ சேவைக்கு மானியங்கள் கொடுத்தார்கள் என்றால், ஒரே சேவைக்கு இருவேறு தன்மைகள் ஏற்படும் நிலைமை உண்டாக்குவது நியாயமா என்று சிந்திக்க வேண்டும்.

அதற்கு மேலே, ஜமீந்தார்கள் காலத்திலேதான் அவ்வளவும் கொடுக்கப்பட்டன என்று கணக்குப் போடுவது சரி அல்ல. சில தருமங்கள் ஜமீந்தார்கள் என்ற ஒரு ஜாதி ஏற்படக்கூடும் என்று கனவு கூடக் கண்டிருக்கமுடியாதவை. பன்னூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பே ஏற்பட்டு விட்ட நிலைகளை நன்றாக உணரவேண்டும். அதை மனத்தில் கொள்ள வேண்டும். பேசும் போது கனம் உறுப்பினர் திரு. சுவாமிநாதன் சொன்னார்கள்; ஏதோ தாங்கள்தான் கிசான் களுக்காகப் பாடுபடுகிறவர்கள் என்றும், எங்களைத் துச்சமாக கொஞ்சம் கண்டிக்கும் வகையில் சொன்னாரே, அதை உண்மையல்ல என்று மறுக்கிறேன். எனவே பதில் சொல்லாமல் இருக்க முடியவில்லை. எந்த கிசான் சபையில் அவர்கள் ஊழியராகப் பணியாற்றினாரோ, அதன் தலைவர்தான் இன்றும் எங்கள் தலைவர் என்பதை மறந்து விடப்ப்டாது. அபிப்பிராயங்களைப் பரிமாறிக் கொள்வதில் துவேஷம் காட்டுவது தருமம் இல்லை, நியாயம் இல்லை. ஒருவர் அவருடைய ஆத்ம திருப்திக்காக, இருதய பூர்வ மல்லாதவற்றை அப்படிப் பேசுகிறார் என்றால், மற்றவர்களுக்கும் அப்படிப் பேச முடியாது என்பது அல்ல. இருதயபூர்வமாகச் சொல்லும் அபிப்பிராயங்கள் சரி என்றால் ஏற்றுக் கொள்ளலாம், சரி இல்லை என்றால் விட்டு விடலாம். ஆனால், இங்கே நாம் மெஜாரிடி, மைனாரிடி என்ற வகையில் செய்கிறோம். தனிப்பட்டவருடைய சரி, தப்பு என்ற அபிப்பிராயத்திற்கு இடம் இல்லை. நாங்கள் சொல்வதை ஒப்புக் கொள்ளமாட்டேன் என்று சொல்வது ஒருபுறம் இருக்க, “அவர்கள் அதைச் சொல்லுவார்கள், இதைச் சொல்லுவார்கள்” என்று சொல்லுவது எனக்குப் புரிகிறதே இல்லை. ஆட்சி பீடத்திலே இருப்பவர்களைச் சேர்ந்தவர்கள் அம்மாதிரிச் சுட்டிக் காட்டிக்கொண்டே இருப்பது சரியல்ல, ஆட்சி பீடத்தில் உள்ளவர்களின் செயலை விமர்சனம் செய்வதும், கண்டனம் செய்வதும், திருந்த வேண்டும் என்று கூறுவதும் எங்கள் உரிமை. திருந்திக்கொள்வதோ, அல்லது தாங்கள் செய்வதுதான் சரி என்று நிலைநாட்டுவதோ அரசாங்கத்தின் கடமை. அது மறப்பதும், துறப்பதும் ஜனநாயகம் அல்ல. ஜமீன் நிலத்தில் யார் யாரோ செய்ததைப் பற்றி கதைப் பிரசங்கம் போல் சொன்னார்கள். இவர்களும் அவர்களும் எத்தனையோ காரியங்கள் பண்ணினார்கள். அதெல்லாம் இங்கே வருமா? வரலாமா? அதற்கெல்லாம் போக வேண்டாம்.

சில இடங்களிலே, விவசாயிகள் தவிர, இந்த இனம்தார்கள் இருக்கிறார்களே, அவர்களில் பலர் பரம ஏழைகளாக இருக்கிறார்கள். ஐந்து ஏக்கர் அல்லது ஆறு ஏக்கர் வைத்துக்கொண்டு பரம தரித்திரர்களாக இருக்கிறார்கள். இந்த இனம்களையே .....

[16th August 1962]

கனம் திரு. ஜார். வெங்கட்டராமன் : அது பற்றிச் சொல்ல வேண்டும். விளக்க வேண்டும். அது பற்றி பின்னால் “மைனர் இனம்” மசோதாவில் வருகிறது. யார் குடிவாரம் வைத்திருக்கிறார்களோ, அவர்களுக்குப் பட்டா கொடுப்பதாக இருக்கிறது. அது சர்வீஸ் மானியமோ, அது மிலிடரி மானியமோ எதுவாக இருந்தாலும், அப்படிப்பட்டவர்களுக்கும் பட்டா கிடைக்கும்.

திரு. சா. கணேசன் : உழுதவருடைய உரிமையை யாரும் மறுக்கவில்லை; உடமையையும் மறுக்கவில்லை. இதையெல்லாம் இப்பொழுது இருக்கும் சட்டப்படி வரையறைப்பது என்று சொல்லும்போது, பின்னால் அவை எவ்வளவுக்கு மாற்றப்படப் போகிறது என்பதையும் மறந்து விடப்ப்டாது. அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின் 17-வது திருத்தம் வந்த பிறகு இந்த சட்டத்தினுடைய அமைப்பு இப்படியே இருக்குமா அல்லது மாறுமா என்பது எல்லாம் யோசிக்கப்படவேண்டிய ஒன்று. கனம் உறுப்பினர் திரு. நாராயணசாமி நாயுடு குறிப்பிட்டார்கள், வெண்டல் வில்கி எழுத்திலிருந்து ஒரு மேற்கோளைக் காட்டி சொத்து உரிமை இருந்தால்தான், தேச பக்தி ஏற்படும் என்று. அதைத்தான் நாங்கள் சொல்லுகிறோம்; சோஷலிஸ்டிக் பாட்டர்னுக்குள்ளே இந்தக் கருத்தை அடைக்க முடியாது. முயலலாம். ஆனால், அடங்காது என்பது எங்கள் வாதம். எல்லாருக்கும் உடமை இருக்க வேண்டும். உடமை இருந்தால்தான் உரிமை உணர்வு ஏற்படும். உரிமை உணர்வு தோன்றினால்தான், கடமை உணர்ச்சி அரும்பும். நாடு வளரும். அதற்காகத்தான் அவ்வளவு அழுத்தமாகச் சொல்லுகிறேன், கடமை வேண்டும் என்றால் உரிமை வேண்டும். உடமை, உரிமை இருந்தால்தான் எல்லாரும் பாடு பட முடியும், பலனை அனுபவிக்க முடியும். தொழிற் கூடங்களில்கூட, பாடுபடுகிறவர்களுக்கு, ஷேர்-ஹோல்டர்கள் போல, சம்பளம் வாங்குவதோடு, முதலுக்கு வட்டியும் வாங்குவது போல சம்பளத்திற்கும் மேல் நியாயமான அளவு லாபப்பிரிவினை—பிராகிரஸ் ஷேரிங்—தரவேண்டும் என்று வற்புறுத்தி வருகிறோம். ஆகவே, இதையெல்லாம் மனத்திலே வைத்துக்கொண்டு நல்லான, நன்மையான காரியங்களுக்கு இடையூறு வராமல் பாதகம் இல்லாத நிலையிலே, யார் யாருக்கு என்னென்ன சாதகம் செய்தாலும் என்றும் நாங்கள் ஆதரிக்கத் தயாராக இருக்கிறோம் என்பதோடு நான் அமர்கிறேன், வணக்கம்.

திருமதி டி. என். அனந்தநாயகி : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த இரு வார இனம் ஒழிப்புச் சட்டத்தை மனதார எங்கள் கட்சியின் சார்பாக நான் வரவேற்கிறேன். எவ்வளவு புரட்சிகரமான கருத்துக்களை இந்தக் கட்சி கொண்டிருக்கிறது என்பதற்குப் படிப்படியாக இந்த ஒழிப்புச் சட்டங்களைப் பார்த்தால் மக்கள் புரிந்து கொள்வார்கள். அதே நிலையில் இரு வாரத்தையும் ஜமீன் ஒழிப்பில் கொண்டு வராததற்குக் காரணம், அதிலே பல சிக்கல்கள் இருக்கின்ற காரணத்தினால், தனியாக அதற்கென்று நல்ல தொரு சட்டத்தைக் கொண்டுவரவேண்டும் என்று இப்போது

16th August 1963]

[திருமதி டி. என். அனந்தநாயகி]

தனியாகக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். அதே சமயத்தில் இந்த மசோதாவைப் படிக்கும்போது பொறுக்குக் கமிட்டி எவ்வளவு அக்கறை கொண்டிருக்கிறது என்று பார்க்கிறோம். அதிக அளவு அக்கறை எடுத்து, குறிப்பாக பழைய நீதிபதி திரு. ராஜமன்னார் அவர்கள் போன்ற சட்ட நிபுணர்கள் அதிக அளவு அக்கறை செலுத்தி எவ்வளவு சீர்திருத்தமான முறையில் கொண்டுவர முடியுமோ அவ்வளவு சீர்திருத்தமான முறையில் கொண்டுவர வேண்டும் என்று இந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள்.

இந்த மசோதாவிலே குறிப்பாக தவறுகளைக் காண்பது அவ்வளவு எளிதல்ல. குறிப்பாக இந்த மசோதாவில் கோடிட்ட இடங்களைப் பார்த்தால் பொறுக்குக் கமிட்டி ஏத்தனை மாறுதல்களை ஏற்றிருக்கிறார்கள் என்று தெரியும். ஆனால் எனக்கு ஒரு சிறு வருத்தம். பெரிய மசோதாவைக் கொடுத்து 48 மணி நேரம் கூடக் கொடுக்காமல் இப்போது சட்ட சபையின் முன்பு கொண்டு வந்து விட்டார்களே என்பதுதான். இன்னும் சில நாட்கள் கொடுத்திருந்தால் கருத்துக்களை நன்றாகப் புரிந்துகொள்ளலாம். எவ்வளவு வேகமாகப் படித்தாலும் பாதிப் புத்தகத்தைத் தான் படிக்கிறதே தவிர முழுப் புத்தகத்தையும் படிக்க முடியவில்லை. இன்னும் காலம் அதிகமாகக் கொடுத்து, அல்லது ஒரு வாரத்திற்கு முன்னாலேயே கொடுத்து, படித்து விட்டுப் பின்னர் யோசனை கூறுங்கள் என்று கூறியிருந்தால் உண்மையிலேயே சட்ட சபை முக்கியமான சட்டத்திற்குப் பொருத்தமான கவனத்தைக் கொடுத்திருக்கிறது என்று கூறலாம். இவ்வளவு சீக்கிரமாக, 14-ம் தேதி மேஜையில் வைத்து, 16-ம் தேதி பேசுங்கள் என்று சொன்னால், அதுவும் 15-ம் தேதி முக்கியமான நாள், எங்களுக்குக்கெல்லாம் நேரமே இல்லாத நாள், ஆகவே இதைப் பற்றி நன்றாகப் படித்து யோசனை கூறுவதற்கு நேரமே இல்லாது இருக்கிறது என்று மிகவும் தாழ்மை யோடு சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

கனம் சபாநாயகர் : அப்படியானால் கனம் அங்கத்தினர் நாளை காலைப் பேசியிருக்கலாமே?

திருமதி டி. என். அனந்தநாயகி : 16-க்கும் 17-க்கும் ஒன்றும் அதிக வித்தியாசம் இல்லை. அதோடு நாளைய தினம் க்ளாஸ் பை க்ளாஸ் டிஸ்கஷன்தான் நடக்கப்போகிறது. இன்னும் நேரம் அதிகமாகக் கொடுத்திருந்தால் கவனம் அதிகரித்திருக்கலாம். நான் இதைப் பற்றி குறை கூற வேண்டுமென்று சொல்லவில்லை. இந்த மாதிரி சங்கடங்களை பல அங்கத்தினர்கள் அடிக்கடி சொல்லி வருவதால் இந்தச் சட்டத்தின் மீது நடக்கும் விவாதத்தின் மூலமாகத் தெரிவிக்கலாம் என்ற காரணத்தினால்தான் இதைச் சொல்லுகிறேன்.

குறிப்பாக இந்த மசோதாவிலே பல முக்கியமான ஷரத்துக்களைப் பார்க்கும்போது 9-வது க்ளாசிலே '1950-ம் ஆண்டு, ஜூலை மாதம் 1-ம் தேதி' என்று ஒரு சிலவற்றுக்கு வைத்திருக்கிறார்கள்.

[திருமதி டி. என். அனந்தநாயகி] [16th August 1968]

பரைவேட் லாண்ட் இனும் தாருக்கா என்று நிர்ணயிப்பதில் '1950-ம் ஆண்டு, ஜூலை மாதம் 1-ம் தேதி' என்று வைத்திருக்கிறார்கள். சப்-க்ளாஸ் (பி)-யிலே '1960-ம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 1-ம் தேதி' என்று போட்டிருக்கிறார்கள். அதே க்ளாஸிலே வேறு ஒரு இடத்தில் '1955-ம் ஆண்டு, செப்டம்பர் மாதம் 27-ம் தேதி' என்று போட்டிருக்கிறார்கள். க்ளாஸ் 11-ல் பார்த்தால் '1955-ம் ஆண்டு, செப்டம்பர் மாதம் 26-ம் தேதி' என்று போட்டிருக்கிறது. இப்படி பல பல தேதிகளைப் பல பல கட்டங்களில் போட்டிருப்பதன் முக்கியத்துவம் என்ன என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. அதைப் பற்றி கனம் அமைச்சர் அவர்கள் விளக்கிச் சொல்வார்கள் என்று நினைக்கிறேன். பல தேதிகளைப் போட்டு குழப்பமான நிலையில் அனுபவிக்கின்றவர்களை வைப்பது நல்லதல்ல என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். பல டேட்டுகளைப் போட்டுக் குழப்புவதால் வக்கீல்களுக்கே ஒரே குழப்பமாக இருக்கிறது என்றால் விவசாயிகள் எவ்வளவு கஷ்டப்படுவார்களோ? ஒவ்வொரு தேதிக்கும் முக்கியத்துவம் ஏதாவது இருக்கலாம். அது என்ன என்று எனக்குப் புரியவில்லை. அதே சமயத்தில் ஹிந்து ரெவிஜியஸ் எண்டென்மெண்ட்ஸ் ஆக்ட்டில் செக்ஷன் 9-ல் 1955-க்கு முன்னாலோ என்னவோ, 1948-க்கு முன் ஒரு டேட் கொடுக்கிறார்கள். அந்த டேட்டுக்கும் இதற்கும் ஒத்துப்போகுமா என்று புரியவில்லை. இது பல சட்டங்களோடு தொடர்பு கொண்டிருப்பதால், இவ்வளவு தேதிகளைப் போட்டுக் குழப்புவது அவசியமா என்று பார்க்கவேண்டும். முடிந்தால் குறைக்க முடியுமா என்று சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அது போன்று, சர்வீஸ் இனம்ஸ் என்று பார்க்கும்போது அக்கறையோடு கவனிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். எனக்கு முன் பேசிய கனம் சுதந்திரா கட்சி அங்கத்தினர் தெளிவாகக் கூறினார். அந்த அளவுக்கு நான் ஒத்துக்கொள்ளாவிட்டாலும், ஓரளவு சொல்லுகிறேன். சர்வீஸ் என்றால் கோவிலைச் சேர்ந்ததாக மட்டும் இருக்கவேண்டுமென்பது இல்லை. குறிப்பாக தஞ்சையில் செங்கிப்பட்டி ஸானிடோரியம் இருக்கிறது. அதற்கு நிலங்கள் இருக்கின்றன. பொது மக்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட கல்வி ஸ்தாபனங்களுக்கு இனம்ஸ் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மகாராஜாக்களும், ஜமீன்தாரர்களும் பல தவறுகள் செய்தாலும் அவர்கள் நல்ல பல நன்மைகளைச் செய்திருக்கிறார்கள் என்பதை மறுக்க முடியாது. ஏதாவது ஜமீன்தாரிடமிருந்து இனம் வாங்காத கோவில்களை நாம் பார்க்க முடியாது. பல பேர்கள் நல்ல எண்ணத்தோடு கொடுத்தார்கள். அவைகளை அமல் நடத்துவதில் அக்கிரமங்கள் மலிந்திருக்கலாம்.

கனம் திரு. ஆர் வெங்கட்டராமன் : இந்தச் சட்டத்தில் இதெல்லாம் எப்படி பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று எடுத்துக் காட்டினால் தேவலை.

திருமதி டி. என். அனந்தநாயகி : இப்படிப் பல சர்வீஸ்களுக்குக் கொடுத்திருக்கும்போது அதை அமல் நடத்துவதில் தகராறு இருக்கலாம், தவறு இருக்கலாம் என்ற காரணத்தினால் இப்படிப்

16th August 1963]

[திருமதி டி. என். அனந்தநாயகி]

பட்ட சட்டங்களைக் கொண்டுவந்து ஒழுங்கு படுத்த முன் வருகிறோம். அப்படி வரும்போது, க்ளாஸ் 33-ல் பார்க்கும்போது சர்வீஸ் இனம்களுக்கு ஒரு டாஸ்டிக் அலவன்ஸ் அரசாங்கமே பார்த்துக் கொடுக்கலாம் என்று யோசிக்கிறார்கள். அது வரவேற்கத்தகுந்ததுதான். நாம் ஆளுங் கட்சியில் இருக்கும் வரையில் கொடுப்போம். வேறு கட்சி, நம்பிக்கையில்லாத கட்சி ஆட்சிப் பொறுப்புக்கு வந்தால் டாஸ்டிக் அலவன்ஸ் கொடுப்பார்களா என்று ஆழ்ந்து சிந்திக்க வேண்டும். சர்வீஸ்களோடு இணைக்கப் பட்ட இனம்கள் என்றைக்குமே வேலையைச் செய்யக் கூடிய முறையில், பாதிக்கப்படாத அளவில் பாதுகாப்பது அவசியமா என்று சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டியது அவசியம். முற்போக்கான கருத்துக்கு முரணாகச் சொல்லுவதாகக் கருதக் கூடாது. முற்போக்குக் காரணமாகவும் தவறு ஏற்படலாம். பிற்போக்குக் கருத்துக்கள் காரணமாகவும் தவறுகள் ஏற்படலாம். ஒரே முற்போக்காக, இது நிறுத்தப்படவேண்டும் என்று ஒரு சட்டம் கொண்டு வந்தால் நிலைமை என்ன ஆகும்? ஆகையால் அற நிலையங்கள், தர்மஸ்தாபனங்கள் ஆகியவைகளுக்கு எப்படியும் உரிமை இருப்பது அவசியம்தான் என்று கனம் அமைச்சர் அவர்கள் பொருமையோடு சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நஷ்ட ஈட்டுக்கு வரும்போது 6 ஸ்லாப்ஸ் போட்டிருக்கிறார்கள். ரூ. 1,000-க்கு ஒன்று, ரூ. 1,000-விருந்து ரூ. 3,000 வரை, ரூ. 3,000-விருந்து ரூ. 20,000 வரை என்று இப்படியாக 6 ஸ்லாப்ஸ் போட்டு அதிலும் கூட ஒரு உச்சவரம்பு வைத்திருக்கிறார்கள். இவ்வளவு ஸ்லாப்ஸ் அவசியமா என்று சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். எப்படியும் நமது அரசியல் சட்டத்தின்கீழ் நஷ்டஈடு கொடுக்கக் கடமை பட்டிருக்கிறோம். ஏறக்குறைய நியாயமாக இருக்கிறோம் என்று ஒத்துக்கொள்கிறோம். 17½, 15, 12½ என்று குறைத்துக் கொண்டு வரவேண்டுமா, குறைந்த அளவில் 2-3 ஸ்லாப் வைத்து அல்லது 3-4 உச்ச கட்டங்களோடு வைத்துக்கொள்வது நல்லது இல்லையா : இத்தனை கட்டங்களை ஏற்படுத்தி இதன் மூலமாகவும் குழப்பத்தைக் கொண்டுவருகிற சூழ்நிலை இருக்குமா என்று சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

நமது தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் பெரிய நிபுணர். அவர்களுக்கு நாம் எடுத்துச்சொல்லி தெரியவேண்டியதில்லை. நஷ்டஈடு கொடுப்பதில் இத்தனை அடுக்குகளையும் ஏற்படுத்தியிருப்பது “ரீஸன்பிள் ரெஸ்ட்ரிக்ட்டன்” என்று சொன்னாலும் பின்னால் ஏதாவது கோளாறுகளை ஏற்படுத்திவிடக்கூடாது என்ற காரணத்தினால் தான் இதைப்பற்றி சற்று சிந்தித்துப்பார்த்து அமைக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மேலும் இந்த சட்டத்தை அமல் நடத்துவதற்கு டைரக்டர் ஆப் செட்டில்மென்ட் ஆபீஸ் ஏற்படுத்தலாம் என்று சொல்லப்பட்டது. ஏற்கனவே ஜமீன் ஒழிப்புக்கு ஒரு இலாகாவை ஏற்படுத்தியிருக்கிறோம். இந்த இலாகாவினர் சர்வே செய்து முடித்துவிட்டார்

[திருமதி டி. என். அனந்தநாயகி] [16th August 1963]

கள் என்று நம்புகிறேன். இவர்களைக்கொண்டே இந்தச் சட்டத்தை அமல் நடத்தினால் நன்றாக இருக்கும். இதன் மூலமாக செலவையும் குறைக்கலாம்.

கடைசியாக, இனாம்தார்களுக்கு பட்டா கொடுக்கும் விஷயத்தில் கனம் ஆர். வி. சாமிநாதன் அவர்கள் சொன்ன கருத்தை நானும் கூற விரும்புகிறேன். 12 ஆண்டுகளில் ஏதாவது மூன்று ஆண்டுகள் உழுதிருந்தால் பட்டா கொடுத்து விடலாம் என்று சொல்வது அவ்வளவு சரியல்ல. குறைந்தது 12 ஆண்டுகளாவது அதில் உரிமை இருக்கக்கூடிய வகையில் அமைந்திருக்கவேண்டும். (குறுக்கீடு) நிலமே, தனிப்பட்ட உரிமையுள்ளதா இல்லையா என்பதை நிரூபிக்க வேண்டும். ஈஸ்மென்ட் உரிமையை மட்டும் எடுத்துக்கொள்வதிலும் பல கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. நாம் “ரைட்டி லான்ட்” என்ற அடிப்படையிலேதான் சட்டங்களை போட்டிருக்கிறோம். பிரைவேட் லான்ட் என்று ப்ரூவ் பண்ணுவதே நிலச் சொந்தக்காரர்களிடம் விடப்பட்டிருக்கிறது. இவைகளை எல்லாம் ஆலோசித்துப் பார்த்து, குறைந்தது 12 ஆண்டுகளாவது உரிமை இருக்கவேண்டும் என்று இருப்பது நியாயமாக இருக்கும், முற்போக்கான கருத்தாக இருக்கும், வரவேற்கக்கூடிய கருத்தாக இருக்கும் என்பதைக் கூறி என் வார்த்தைகளை இத்துடன் முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* திரு. க. ர. நல்லசிவம்: மதிப்பிற்குரிய சபாநாயகர் அவர்களே, இனாம் மசோதாக்கள் சம்பந்தமாக கழிந்த 10, 15 ஆண்டுகளாக சர்க்கார் பல தடவைகளில் பல மசோதாக்களை கொண்டு வந்து நிறைவேற்றியிருக்கிறது. இன்றைக்கு சாத்தியப்படக்கூடிய அளவிற்கு சிறப்பான முறையில் இந்த மசோதா அமைந்திருக்கிறது என்றுதான் நான் நினைக்கிறேன். இதில் இருக்கின்ற சிக்கல்களைப்பாரக்கும்போது, சர்க்காரைப் பொறுத்தவரையில், உழப்பவனுக்கு நிலம் சொந்தம் என்ற கொள்கையை நடைமுறையில் கொண்டு வரக்கூடிய அளவுக்கு இது அமைந்திருக்கிறது என்ற அளவில் நான் இதை முழுமனதோடு ஆதரிக்கவிரும்புகிறேன். இன்றுள்ள நிலையில் உழப்பவனுக்கு நிலம் சொந்தம் என்கின்ற கருத்தை ஆட்சேபிக்கின்ற முறையில் எந்தவிதமான திருத்தங்கள் வந்தாலும், அவைகள் எல்லாம் காலத்திற்கு ஒவ்வாதது என்பதை யாரும் சொல்ல முடியும். இதற்கென்று ஆதாரமாக ஆய கலைகள் அறுபத்திநான்கையும் சொல்வதும், இக்காலத்தில் அவைகள் எல்லாம் அழிந்துவிடும் என்று சொல்வதும் இந்தக் காலத்தில் எந்தவிதமான பயனையும் தராது. நாட்டில் சமூக அமைப்புகள் எல்லாம் மாறுகின்றனவோ, அதற்குத் தகுந்தபடி கலைகளும் மற்றவைகளும் மாறித்தான் தோவேண்டும். அதற்கான முறையில் பிற துறைகளும் ஒப்புக் கொண்டதான் ஆக வேண்டும். சமூக அமைப்புகள் மாறுகிற அளவுக்கு உலகத்திலுள்ள கலையும், நாகரீகமும், மனிதனுடைய பண்பாடும் மாறித்தான் ஆக வேண்டும். மனிதனுடைய வாழ்வுதான் முக்கியம். அதற்கெல்லாம் அடுத்ததுதான் பிற காரியங்கள். அந்த அடிப்படையில் சர்க்கார்

16th August 1963] [திரு. க. ர. நல்லசிவம்]

கொண்டு வந்திருக்கின்ற இந்த மசோதா நல்லதொரு அமைப்பை ஏற்படுத்தும் என்று நான் நம்புகிறேன். பொதுவாக இந்த மசோதாவைப்பற்றி அதிகமாக எனக்குத் தெரியாது என்பதை வெளிப்படையாக சொல்லிக்கொள்கிறேன். காரணம், கழிந்த பத்தாண்டு காலமாக இந்த இனாம்தார்கள், ஜமீன்தார்கள் பிரச்சனைபற்றி யாரிடத்தில் கேட்டாலும், ஒருவரும் தெளிவான கருத்தை தெரிவிப்பதில்லை, அதற்குப் பதில் பல்வேறு குழப்பமான கருத்துக்களைத் தான் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். இன்ன முறையில் இருந்தால் பிரச்சனையை தீர்த்துவிடலாம் என்று சொல்வதை நான் பார்த்ததில்லை. இந்த நிலையில் சர்க்கார் இப்போது கொண்டு வந்திருக்கும் இந்த மசோதாவின் மூலம் உழக்கூடிய விவசாயிகளுக்கு நிலம் சொந்தமாக சாத்தியக்கூறுகள் இருப்பதால், இதை பரிபூரணமாக ஆதரிக்கின்ற நிலையில் இருக்கிறேன் என்பதை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இந்த நேரத்தில் கலையின் பெயராலோ அல்லது வேறு எதன் பெயராலோ இத்தகைய ஒரு மசோதாவை எதிர்ப்பது நியாயமாக இராது என்பதை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். உண்மையிலேயே இத்தகைய ஒரு மசோதா வருகிறது என்பதை அறிந்து இது சம்பந்தப்பட்ட விவசாயிகள் மிக்க மகிழ்ச்சியோடு இருக்கிறார்கள். அவர்கள் எல்லாம் இதை பரிபூரணமாக வரவேற்கிறார்கள் என்பதை சொல்லிக்கொண்டு, இந்த மசோதாவை ஆதரித்து, வரவேற்று என் வார்த்தைகளை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன் : மகிப்பிற்குரிய அவைத்தலைவர் அவர்களே, இருவாரம், இனம் ஒழிப்பு மசோதா கனம் தொழில் அமைச்சர் அவர்களால், இந்த மன்றத்தின் முன்னால் ஆய்வுக்காவைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த மசோதாவை ஆதரித்து எங்கள் கழகத்தைச் சேர்ந்த உறுப்பினர்கள் எடுத்துக் கூறிய கருத்துக்களை ஆதரிக்கின்ற வகையில் நானும் சில கருத்துக்களைத் தெரிவிக்க விரும்புகின்றேன். இந்த இருவாரம் இனம் ஒழிப்பு மசோதா பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பே வரவேண்டியது, இவ்வளவு காலத்திற்கு பின்பாவது கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறதே என்று தான் இப்போது மகிழ்ச்சியடைய வேண்டியிருக்கிறது. அந்த முறையில் இந்த மசோதாவைக் கொண்டு வந்ததற்காக ஆளும் கட்சியினரைப் பாராட்டவும் போற்றவும் ஆசைப்படுகின்றோம். ஆளும் கட்சியால் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கின்ற இந்த இருவாரம் இனம் ஒழிப்பு மசோதாவை நாங்கள் ஆதரிக்கிறோம் என்ற சொல்லுகின்ற நேரத்தில், ஆளும்கட்சியினர் எப்போதும் சொல்வது போல், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தார் எப்போதும் ஆளும் கட்சியினுடைய கோரிக்கைகளை எதிர்க்கிறார்கள் என்ற கருத்து சரியல்ல என்பது தெளிவாக விளங்கும். ஆளுங்கட்சியினரின் மசோதாக்களில் எதை எதிர்க்கவேண்டுமோ, அதைக் கழகத்தார் எதிர்ப்பார்கள், எதை ஆதரிக்கவேண்டுமோ, அதை ஆதரிப்பார்கள் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாகவும், ஆளும் கட்சியினர் கொண்டு வருகின்றார்கள் என்ற காரணத்திற்காக அதைக் கழகத்தார் எதிர்த்துவிடுவதில்லை என்கின்ற கருத்தை எடுத்துக்காட்டவும் இது பயன்படும். கழகத்திற்கு ஒட்டிய கருத்துக்கள் இந்த

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்] [16th August 1963]

மசோதாவில் இருக்கின்ற காரணத்தினால், கழகம் இதை ஆதரிக்கின்றது என்பதை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஜமீன் ஒழிப்பு ஏற்படவேண்டும், இனம் ஒழிப்பு ஏற்படவேண்டும், ஜமீன் ஆதிக்கம், இனம் ஆதிக்கம் ஒழிந்தால்தான் குடிமக்கள் நல்ல முறையில் வாழ முடியும் என்கின்ற கருத்தை நாட்டில் பரப்பி, அதற்கான கிளர்ச்சிகளை நடத்தியது காங்கிரஸ்கட்சிதான் என்பதை நான் மறுக்கவில்லை. அதே நேரத்தில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் தான் முதன் முதலில் இந்த கிளர்ச்சியை ஆரம்பித்தது என்று கூறவும் முன் வரவில்லை. ஆனால் இதற்கான கிளர்ச்சியை நடத்தியது காங்கிரஸ் கட்சி என்றாலும், வேறு பல கருத்துக்களிலும் காங்கிரஸ் கட்சிக்கும், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திற்கும் வேறுபாடுகள் இருக்கின்றன என்றாலும் ஜமீன் ஆதிக்க ஒழிப்பு, இனம் ஆதிக்க ஒழிப்பு ஆகியவற்றைப் பொறுத்தவரையிலும் கழகம் தன்னுடைய ஆதரவை எப்போதும் தந்துவந்திருக்கின்றது. ஜமீன் ஒழிப்புக் காக மசோதா கொண்டு வந்த காலத்தில், இனம் ஒழிப்புக்கும் வழிவகை செய்யவேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தி எடுத்துக்கூறிப் பல கூட்டங்கள் நடைபெற்றபொழுது, திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தார் தங்களுடைய முழு ஆதரவையும் தந்திருக்கிறார்கள். அன்றைக்கு அமைச்சராக இருந்த திரு. காளா வெங்கட்டராவ் அவர்கள் ஜமீன் ஒழிப்பை கொண்டு வந்த நேரத்தில் அதை ஆதரிக்கின்ற வகையில், அன்றையதினம் திராவிடக் கழகத்தின் பொதுச் செயலாளராக இருந்த அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் முழு மனதோடு ஆதரவைத் தந்து, இனம் ஒழிப்புக்கும் மசோதா கொண்டு வரவேண்டும் என்பதை வலியுறுத்திக் கூறியிருக்கிறார்கள் என்பதை இந்த மன்றத்தில் நினைவுபடுத்த விரும்புகிறேன். அவ்விதம் எடுத்துக்கூறி 15 ஆண்டுகள் ஆனபின்னால் இப்போது இனம் ஒழிப்பு வந்திருக்கிறது. அப்போதே இம்மாதிரியான மசோதாக்கள் கொண்டுவரப்படவேண்டும் என்று பல்வேறு அரசியல் கட்சிகள் வலியுறுத்தி வந்திருக்கின்றன. முன்னால் பேசிய கனம் உறுப்பினர் ஆர். வி. சாமிநாதன் அவர்கள் குறிப்பிட்டதை போல், அப்போது இனம் ஒழிப்புக்காக மசோதா கொண்டு வரப்படவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்ட நேரத்தில், அப்போது அமைச்சராக இருந்த திரு. காளா வெங்கட்டராவ் அவர்கள் “கூடிய விரைவில் கொண்டுவரப்படும்” என்று கூறினார். இப்போது அந்த “கூடிய விரைவில்” என்பது 15 ஆண்டு காலமாக ஆகியிருக்கிறது. பகினைந்து ஆண்டு காலம் கழிந்துதான் இந்த இனம் ஒழிப்பு மசோதா வந்திருக்கிறது. இந்த மசோதாவை 15 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே கூடியவிரைவில் கொண்டுவந்திருந்தால், மக்களுக்கு பல நன்மைகள் கிடைத்திருக்கக்கூடும். மேலும் இந்த மசோதாவின் மீது ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்த பல உறுப்பினர்களும், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்த பல உறுப்பினர்களும், பிற உறுப்பினர்களும் பல கருத்துக்களை இந்த மன்றத்தில் வழங்கியிருக்கிறார்கள். இனம் ஆதிக்க ஒழிப்பு மசோதா ரயத்துக் களுக்கு நன்மை அளிக்கக்கூடியதொன்று என்றாலும், மாயவரம் அங்கத்தினர் அவர்கள் குறிப்பிட்டது போல், பரமபத் படத்தில்

16th August 1963] [திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

மேலே ஏறுவதற்கு ஏனியும், கீழே இறங்குவதற்கு பாரம்பும் இருப் பது போல் இந்த மசோதாவிலும் சில பல குறைபாடுகள் இருக்கத் தான் செய்கின்றன. மற்றும் இனம்தார்களுக்குத் தங்களுடைய சொந்த உரிமையை நிலைநாட்டுவதற்கு மூன்று ஆண்டுக் காலம் போதுமானது என்று இருக்கிறது. ரயத்துக்களாக இருப்பார் களானால், தங்களுடைய உரிமையை நிலைநாட்டுவதற்கு 12 ஆண்டுக் காலம் என்று இருப்பதைப்போலவே, இனம்தார்களுக் கும் தங்களுடைய உரிமையை நிலைநாட்டுவதற்கு 12 ஆண்டுக் கால அளவு அமைக்கப்பட்டவேண்டும். மூன்று ஆண்டுக் காலம் என்று அமைப்பதன் காரணமாக, உண்மையாகவே, சேர வேண்டிய பல ரயத்துக்களுக்கு அந்த உரிமை போய்ச் சேராமல் அவர்கள் பல தொல்லைகளுக்கும் அல்லல்களுக்கும் ஆளாக வேண்டிய அவசியம் ஏற்படுமோ என்ற அச்சம் இரு கட்சிகளைச் சேர்ந்தவர்களாலும் தெரிவிக்கப்பட்டது. அந்த முறையிலே ஆளுங் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களும் அதை வலியுறுத்திக் கூறி யிருக்கிறார்கள். எனவே, 60 : 40 மசோதா வந்தபோதும், பாது காப்புச் சட்டம் வந்தபோதும், அவற்றிலே இண்டு இடுக்குகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு, உயர்நீதி மன்றங்கள் வரையில் சென்று, தங்களுக்குச் சாதகமான நிலையை நிலப் பிரபுக்களும் மற்றவர் களும் ஏற்படுத்திக் கொள்ளவும், அவற்றின் காரணமாகப் பல பாதகங்கள் உழவர் பெருங்குடி மக்களுக்கு ஏற்படவும் ஆன நிலைமைகளை நாம் கண்டிக்கிறோம். இனம்தார்கள் மீள முடியாத அளவுக்கு, நீதி மன்றங்களின் படிகளில் ஏறி இறங்கக்கூடிய அளவுக்கு, வழக்கறிஞர்களை வைத்து வழக்குகளை நடத்த முடியாத அளவுக்கு ஆளாகித் தங்களுடைய உரிமையை நிலை நாட்ட முடியாத அளவுக்கு ஆக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அப்படிப் பட்ட இடைஞ்சல் இந்தச் சட்டத்தின் மூலம் ஏற்படாமல் பாது காக்க, இப்போதே ரயத்துக்களுக்கு உரிமையை நிலைநாட்டிக் கொள்ள எப்படி 12 ஆண்டுக்காலம் வகை செய்யப்பட்டிருக் கிறதோ, அப்படியே இனம்தார்களும் தங்களுடைய உரிமையை, உடைமையை நிலைநாட்டிக் கொள்வதற்கு 12 ஆண்டுக் காலம் என்று வழி வகை செய்தாக வேண்டும் என்று வற்புறுத்தப்படு கிறது. அதை கனம் அமைச்சர் அவர்கள் ஏற்று, அதற்கான முறையில் இந்தச் சட்டத்தைத் திருத்த வேண்டுமென்று கனம் அமைச்சர் அவர்களுக்கு நான் வற்புறுத்திக் கூறுகிறேன்.

இப்படிப்பட்ட சட்டங்கள் வரும்போதெல்லாம் அவற்றில் இருக் கும் சிறு சிறு பகுதிகள் நிலச் சுவான்தார்களுக்கும் மற்றவர்களுக் கும் வாய்ப்பு அளிக்கக் கூடிய வகையில் மாறிவிட்டிருக்கின்ற காரணத்தால், இதிலேயும் அப்படிப்பட்ட நிலைமை ஏற்பட்டு, எந்த நோக்கத்திற்காக இந்தச் சட்டம் கொண்டு வரப்படுகிறதோ, அந்த நோக்கம் பறிக்கப்படாத அளவுக்கு, பாழ்படுத்தப்படாத அளவுக் குப் பாதுகாக்க வேண்டிய பொறுப்பு இருக்கும் காரணத்தால், மன்ற உறுப்பினர்கள் எடுத்துக் கூறிய கருத்துக்களின் அடிப்படையில் திருத்தங்களை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்று கனம் அமைச்சர் அவர்களை நான் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்] [16th August 1963]

கனம் மாயவரம் தொகுதி உறுப்பினர் பேசுகிறபோது, ஆளுங் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் கொண்டுவருகிற சட்டத்தின் காரணமாக, எதிர்க் கட்சியிலுள்ள திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சார்ந்த செயலாளர்களில் சில பலர் இதன் வசதியைப் பெற்று, நில புலன்கள் பெற்றுவிடுகிற வாய்ப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று கூறினார்கள். அதனுடைய தன்மையையும் விவரங்களையும் நிலைமைகளையும் நான் அறியவில்லை. ஆனால், ஒன்று ஊக்கக் முடிகிறது. எதிர்க் கட்சியினரால் அந்த அளவு சாதித்துக்கொள்ள முடிகிறது என்றால், ஆளுங் கட்சியில் உள்ளவர்கள் எந்த அளவுக்குச் சாதிக்க முடியும் என்பதைச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. ஆளுங் கட்சியில் மிகத் திறமை வாய்ந்த மாயவரம் தொகுதி உறுப்பினர் அதை எந்த அளவுக்குச் செயலுக்குக் கொண்டுவர முடியும் என்பதையும் நம்மால் ஊகித்துக் கொள்ள முடிகிறது. எதிர்க் கட்சியினர் எளிதாகச் சாதித்துக்கொள்ளும் ஒன்றை ஆளுங் கட்சியில் உள்ளவர்கள், அதிலும் திறமை வாய்ந்த மாயவரம் தொகுதி உறுப்பினர் திரு. நாராயணசாமி நாயுடு அவர்கள் மிகத் திறமையாகச் சாதிக்கக் கூடியவர்கள் என்பதை நாம் நன்றாக அறிவோம். என்றாலும் கூட, இப்படிப்பட்ட நன்மைகள் ஏற்படுமானால், உள்ளபடியே வரவேற்கத்தக்க ஒன்றுதான். இந்த மசோதாவைப் பொறுத்த வரையிலும் இது பல ரயத்துகளுக்கும் குடியாளவர்களுக்கும் வழிவகை செய்கின்ற முறையில் அமைந்திருக்கின்ற காரணத்தால், இதை வரவேற்று, இதிலிருக்கும் ஒருசில குறைபாடுகளைப் போக்கி, இதை முழுநிறைவு உள்ளதாகச் செய்து, இதனுடைய நோக்கம் முற்றிலும் நிறைவேற்றுவதற்கு வழிவகை செய்யும்படியாக கனம் அமைச்சர் அவர்களை வற்புறுத்திக் கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடிக்கின்றேன். வணக்கம்.

MR. SPEAKER : How long does the Hon. Minister want to take?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I will finish within ten minutes, before 1-05 p.m.

MR. SPEAKER : All right.

* கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த மிக முக்கியமான மசோதாவிற்கு ஆதரவை எல்லாப் பகுதிகளிலிருந்தும் கொடுத்ததற்கு நான் என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன். இந்த மசோதாவானது ஓரளவு கட்சி பேதமற்ற முறையிலே, உழவர்களுக்கு நியாயம் வழங்க வேண்டும், நன்மை செய்ய வேண்டும் என்ற அடிப்படையில்தான் தயாரிக்கப்பட்டது. ஆனால், தயாரிக்கப்பட்டதைவிட மிகப் புரட்சி கரமான மாறுதல்களை ஆய்வுக் குழுவினர் செய்திருக்கிறார்கள். ஆய்வுக் குழுவில் எல்லோரும் சேர்ந்து விவாதித்து பல முடிவுகளை எடுத்திருக்கிறோம். ஆகவேதான், இப்பொழுது கொண்டுவந்திருக்

16th August 1963] [திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்]

கிற இந்த கூட்டு ஆய்வுக் குழுவின் அறிக்கையானது, நான் முதலில் இதை மசோதா ரூபத்தில் கொண்டுவந்ததைவிட, நல்ல சிறந்த கருத்துக்களைக் கொண்டதாகவும், நல்ல முற்போக்கான எண்ணங்களைக் கொண்டதாகவும் இருக்கிறது. அதற்காக நான் இந்தக் கமிட்டியிலே பங்கெடுத்துக்கொண்டு, நல்ல, அரிய பல யோசனைகளைச் சொன்ன எல்லாக் கனம் அங்கத்தினர்களுக்கும் எனது நன்றியை இப்பொழுது தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். குறிப்பாக, கனம் அங்கத்தினர் ஆர். வி. சுவாமிநாதன் போன்றவர்கள், எதிர்க் கட்சி கனம் உறுப்பினர்கள் ஆகிய எல்லோரும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து பல நல்ல கருத்துக்களெல்லாம் சேர்க்கப்படவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டார்கள். அதற்கிணங்க சர்க்காரும் எந்த இடத்திலே அவசியமோ, அதையெல்லாம் சேர்த்திருக்கிறது என்பதை நான் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இதில் ஒரு பிரச்சனையைப்பற்றித்தான் எல்லாக் கனம் அங்கத்தினர்களும் பேசினார்கள். அதாவது, இனம்தார்களுடைய சொந்த நிலத்தைப் (ப்ரைவேட் லாண்டு) பொறுத்த வரையில், மூன்று வருஷங்கள் அவர்கள் விவசாயம் செய்தால் அவர்களுக்குப் பட்டா கொடுப்பது என்று இருக்கிறது. ரயத்துக்கு 12 வருஷம் விவசாயம் செய்தால்தான் பட்டா கொடுப்பதாக இருக்கிறது என்று எல்லோரும் சொன்னார்கள். அவர்கள் புரிந்து கொள்ளாமல் அவ்வாறு சொன்னார்கள் என்பதை நான் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். ரயத்துக்குப் பட்டா கொடுப்பது பற்றி 10-வது ஷரத்திலே இருக்கிறது. அதைச் சற்றுப் பார்த்தால் தெரியும். 10-வது ஷரத்தில் இருப்பதாவது—

In the case of an existing inam estate every ryot shall, with effect on and from the notified date, be entitled to a ryotwari patta in respect of—

(i) all his lands which were finally held to be ryoti lands under Section 3-A of the Madras Estates Land (Reduction of Rent) Act, 1947, and

(ii) all ryotwari lands which immediately before the notified date, were properly included or ought to have been properly included in his holding and which are not lands in respect of which a landholder or some other person's entitled to a ryotwari patta under any other provision of this Act.

ரயத்துக்கு ஒரு நாள் கூடக் கல்டிவேஷன் செய்திருக்க வேண்டும் என்பது இல்லை. இதைத்தான் கனம் அங்கத்தினர்கள் புரிந்து கொள்ளவில்லை. ஒன்பதாவது செக்ஷனில், லாண்ட் ஹோல்டர் மூன்று வருஷம் பயிர் செய்திருந்தால், வெள்ளாமை செய்திருந்தால், உரிமை உண்டு. ரயத்தைப் பொறுத்த அளவில் அவர்கள் ஒரு நாள் கூடக் கல்டிவேஷன் செய்திருக்கவேண்டியதில்லை.

[திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்]

[16th August 1963]

‘ரயத்’ என்று சட்டப்படி இருப்பார்களானால், அந்த ரயத்துக்கு ரயத்துவாரிப் பட்டா கொடுப்பது. இது தீர்ந்துபோன விஷயம். இதைத்தான் போட்டிருக்கிறோம். இந்த ஷாத்து பூராவையும் அவர்கள் படித்துப் பார்க்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன். எதை அவர்கள் குழப்பம் செய்துகொள்ளுகிறார்கள் என்றால் லாண்ட்-லார்டுக்கும் சொந்தம் இல்லாத நிலம், ரயத்துக்கும் சொந்தம் இல்லாத நிலம் சர்க்காரைச் சேர்கிறது. அது செக்ஷன் 11-ல் இருக்கிறது. அப்படிச் சர்க்காரைச் சேர்ந்த நிலம் யாசாவது ஒருவருக்குக் கொடுக்கப் படுவெண்டுமென்றால், அவர்கள் ரயத்தாக இருந்தாலும் சரி, இல்லாவிட்டாலும் சரி, ‘ஓனர்’ ஆக இருந்தாலும் சரி, இல்லாவிட்டாலும் சரி, 12 வருஷம் அவர்கள் தொடர்ந்து பயிர் செய்திருக்கிறார்கள் என்றால் அவர்களுக்குப் பட்டா கொடுப்பது என்பது. இதைத் தெரியாத காரணத்தால், ஓரளவு நிலச்சுவான்தார்களுக்கு அதிகமான சலுகை கொடுத்துவிட்டதாகவும், ரயத்துக்குக் கஷ்டங்கள் உண்டாக்கிவிட்டதாகவும் நினைக்கிறார்கள். அது கொஞ்சங்கூடச் சரியல்ல.

யாருக்கு 12 வருஷம் கழித்து நிலம் கொடுக்கிறோம் என்றால், பரம்பரை வாரியாகச் சொத்தைப் பெறாமலும், கால் காசுகூடக் கொடுக்காமல் நிலத்தை வாங்கினவர்களும் 12 வருஷம் உழைநிறுந்தால், அவர்களுக்குப் பட்டா கொடுப்பது என்று சொல்லியிருக்கிறோம். எந்தவிதமான உரிமையும் இல்லாதவர்களுக்கு, 12 வருஷமாக உழைநிறு பட்டா என்றும், உரிமை இருக்கிறவர்கள் ரயத்தாக இருந்தால், அவர்களுக்கு உடனே பட்டா என்றும் சொல்லிவிட்டோம். ‘உரிமை இருக்கிறவர்கள் இனம்தார்களாக இருந்தால், மூன்று வருஷம் உழைநிறு அவர்களுக்கு உரிமை; இல்லாவிட்டால் கிடையாது’ என்று சொல்லியிருக்கிறோம்.

எல்லா இனம் நிலங்களையும் ‘ப்ரைவேட் லாண்டு’ என்று சொல்லிவிடுவார்களோ என்ற அச்சம் எழுந்தது. அந்த அச்சத்தைப் போக்குவதற்காக 65-வது பிரிவில் ‘land shall be presumed to be ryoti land’ என்று இருக்கிறது. கோட்டிலே ‘ப்ரிஸம்ஷன்’ என்னவென்றால் ‘ரயத்தி லாண்டு’ தான். இனம்தார்கள் தான் போய், பட்டாக்களையும் டாக்குமென்ட்களையும் வைத்து, ‘எங்களுக்கு இது ப்ரைவேட் லாண்டு’ என்று நிரூபிக்க வேண்டும் இதைவிட இன்னும் அதிகமான ப்ரொட்டெக்ஷன் எப்படிக் கொடுப்பது என்பது சட்டம் படித்த எனக்கே விளங்கவில்லை. எல்லாவிதமான ப்ரொட்டெக்ஷன்களும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

கனம் அங்கத்தினர்கள் திரு. பாலசுப்ரமண்ய அய்யர் அவர்களும், திரு. சா. கணேசன் அவர்களும் ஒரு எதிர்ப்புத் தெரிவித்தார்கள். அவர்கள் என்ன சொன்னார்கள் என்றால்--கோவில் இருக்கிறது; மற்ற தரும் ஸ்தாபனங்கள் இருக்கின்றன. அவை எப்படி-

16th August 1963] [திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்]

நேரடியாக மூன்று ஆண்டு 'கல்டிவேட்' செய்திருக்க முடியும்? இதனால் பட்டா கிடைக்கும் உரிமை போய்விடுமே என்று சொன்னார்கள். அது வாஸ்தவம்தான். ஆனால் அந்தப் பிரிவில், அவர்கள் தாங்களாகக் கல்டிவேட் செய்திருக்க வேண்டும் அல்லது "by his own servants or by hired labour with his own or hired stock, in the ordinary course of husbandry .." என்று இருக்கிறது. இம்மாதிரி செய்திருந்தால்கூடப் பட்டா கொடுப்போம். கோவில் களோ தரும் ஸ்தாபனங்களோ, நேரடியாக உழவேண்டியதில்லை. ஆட்கள் வைத்து, மூலதனம் போட்டு உழவு நடத்தியிருந்தால் பட்டா கிடைக்கும். குத்தகைக்கு விட்டிருந்தால், அந்த நிலத்தை அந்த தரும் ஸ்தாபனத்திற்குக் கொடுப்பதா? அல்லது வருவாயை மாத்திரம் கொடுப்பதா? என்கிற சந்தேகம் எழுகிறது.

இனாம் என்று சொல்கிறபோது சிலவிடங்களில் 'நிலத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். சிலவிடத்தில் வருவாயில் ஒரு பகுதியை இனமாகக் கொடுத்து இருக்கிறார்கள். ஆகவே இனம் நிலம் என்று வருகிறபோது நிலத்தையே இனமாகக் கொடுத்ததா, அல்லது நிலத்தைக் கொடுக்காமல், நிலத்தின் வருவாயில் ஒரு பகுதியை மட்டும் கொடுப்பது என்று ஏற்படுத்தப்பட்ட இனம் பூமியா என்கிற சந்தேகம் எழுகிறது. ஆகவேதான் மூன்று வருஷம் சேர்த்தாற்போல ஒருவன் நிலத்தில் உழுது இருந்தால் அதைப் பட்டா செய்து கொடுப்பது என்று சொல்லியிருக்கிறோம்.

1-00
p.m

அடுத்தாற்போல தாராபுரம் போன்ற பகுதிகளில் எத்தனையோ ஆண்டுகளுக்கு முன்னாலேயே டிராஸ்டிகள் இனம் நிலங்களைப் பராதினப்படுத்திவிட்டார்கள். இப்போது நஷ்டப்படுவது வாங்கினவர்களா? அல்லது கோயில்கள் போன்ற தர்ம ஸ்தாபனங்களா? வாங்கினவர்கள்—பணம் கொடுத்து வாங்கினவர்கள் நஷ்டப்பட்ட வேண்டுமென்று சொல்வது நடக்காத காரியம். ஆகவே இதுபற்றி நீண்ட பரிசீலனை செய்து பார்த்தோம். எப்படியாவது அதை ரெகுலரைஸ் பண்ணியாகவேண்டிய தீர்ப்பந்தம் ஏற்படுகிறது. அதன் காரணமாக 60 வருஷங்களுக்கு முந்தி பராதினம் செய்யப் பட்டிருந்தால் அந்த நிலத்தை வாங்கினவர்களுக்கு அதை அப்படியே பட்டா செய்து கொடுத்துவிடுவது என்றும், பன்னிரண்டு வருஷத்திலிருந்து அறுபது வருஷத்திற்குள்ளாக பராதினம் செய்யப்பட்டது என்றால் அந்தச் சொத்தை வாங்கியவர்கள் அந்த அந்த தர்ம ஸ்தாபனத்திற்கு கொஞ்சம் காம்பென்சேஷன் கொடுத்துவிட்டு அந்தச் சொத்தை ரெகுலரைஸ் பன்னிரண்டு கொள்வது என்றும், பன்னிரண்டு வருஷத்திற்குள்ளாகப் பராதினம் செய்யப்பட்ட சொத்தாக இருந்தால் அது செல்லுபடியே ஆகாது என்றும் எல்லோருக்கும் நியாயம் வழங்கக்கூடிய முறையில் செய்திருக்கிறோம். ஆகவே அதற்காகவும் பெரிய குறை சொல்ல முடியாது என்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.

[திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்]

[16th August 1963]

அடுத்தபடி மிலிடரியில் சர்வீஸ் பண்ணினவர்களுக்கு இனும் அளிக்கப்பட்ட பூமியாக இருந்தால்—எல்லாம் ஐந்து ஏக்கர், பத்து ஏக்கருக்கு மேல் இராகு—அதற்குத் தனியாகவே ஒரு சட்டம் கொண்டுவர இருக்கிறோம். ஆகவே அதனால் யாரும் பாதிக்கப்பட மாட்டார்கள்.

எல்லோரும் உரிமை வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். அதைத் தான் நாம் இப்போது செய்கிறோம். யார் இதுவரை உழுதுக் கொண்டு வந்திருக்கிறாரோ, அவருக்குத்தான் கல்டிவேடிங் ரைட் வேண்டுமென்று சொல்கிறோம். ஆகவேதான் உழவருக்கு இருக்கிற உரிமையை பட்டா கொடுப்பதன் மூலம் ஊர்ஜிதம் செய்கிறோம்.

திரு. மாதவன் அவர்கள் பேசும்போது ஒன்றிரண்டு விஷயங்களைக் குறிப்பிட்டார்கள். அவை மிக முக்கியமானது. குறிப்பாக சட்டப்படி நாம் ஒரு நிலத்தை ரயத்வாரி நிலம் என்றே முதலில் கொள்கிறோம். நம்முடைய பிரசம்ஷனே—இது ரயத்வாரி நிலம்—என்ற அடிப்படையில்தான் தொடங்குகிறது. அது ரயத்வாரி நிலமாக இல்லாது பிரைவேட் லாண்டாக இருந்தால், அந்த நிலத்தின் சொந்தக்காரர் அந்நிலத்தில் தமக்குள்ள பாத்யதையை நிலைநாட்ட பலவிதமான ரெக்கார்டுகளை எல்லாம் எடுத்து கோர்ட்டில் வைத்து, அது பிரைவேட் லாண்டுதான் என்பதாகத் தீர்ப்பு வாங்கி வரவேண்டும். அப்படித் தீர்ப்பு வாங்கி வந்து விட்டால் மட்டும் அந்த நிலத்தை அவருக்கே பட்டா செய்து கொடுப்பது இல்லை. மூன்றாண்டு அந்த நிலத்தில் உழுது இருக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அந்த நிலம் அவருக்குப் பட்டா செய்து கொடுக்கப்படும். அப்படியின்றி யாரும் எங்களுக்குத் தான் அந்த நிலத்தில் உரிமை உண்டென்று சொல்லிமட்டும் பட்டா பெற முடியாது.

இன்னும் ஒரு விஷயம் மிகவும் முக்கியமானது. புது இனும் எஸ்டேட்களுக்கு—அந்த இனம்களுக்கு இரண்டு வருஷ பழைய பாக்கியைக் கொடுத்துவிட்டால் பழைய பாக்கி எல்லாம் ரத்தாகி விடும் என்று செய்யவேண்டுமென்று திரு. மாதவன் சொன்னார்கள். அது மிகவும் அவசியமானது. அவருடைய கருத்தை அரசாங்கமே ஏற்றுக்கொள்கிறது. ஆகவேதான் சர்க்கார் தரப்பில் இருந்து பழைய பாக்கிக்கு 3 ஆண்டுகளுக்குள்ளதைக் கொடுத்துவிட்டால் போதும், எல்லாம் ரத்தாகிவிடும் என்று ஒரு திருத்தம் கொண்டு வரலாமென்று இருக்கிறேன். இதனால் கொஞ்சநஞ்சம் இருக்கக் கூடிய விவசாயிகளுக்குள்ள கஷ்டம்கூடத் தீர்ந்துவிடும் என்று சொல்லி இதை ஏற்றுக்கொள்ளும்படியாகக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

MR. SPEAKER: The discussion on this Bill will be continued to-morrow.